

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 22^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ | -15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1908 | ΑΡΙΘΜΟΣ 955

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ήρχισε νὰ προοδεύη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὄχι ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς πολιτικῆς ψήφου διὰ τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ πολὺ σπουδαιότερον, τῆς προπρασκευῆς διὰ μίαν ζωὴν δράσεως, ἐργασίας καὶ προόδου.

Ἔως τώρα πλὴν τῆς πρώτης καὶ κατωτάτης ἐκπαιδεύσεως ἡ πολιτεία δὲν ἀνεγνώριζε καμμίαν ἀνάγκην παροχῆς σπουδαιότερας μορφώσεως τῶν κοριτσιῶν μας. Καὶ δι' αὐτὸ μόνον δημοτικὰ σχολεῖα λειτουργοῦν εἰς ὅλον τὸ κράτος, ἡ δὲ συμπλήρωσις τῆς μορφώσεως ἀκόμη καὶ διδασκαλιστῶν ἔχει ἀνατεθῆ εἰς ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν.

Καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ ἰδιωτικὴ αὐτὴ πρωτοβουλία ἤνθισε καὶ ἤκμασεν οικονομικῶς, τοῦλάχιστον, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἀρσάκειον, τοῦ ὁποῖου ἡ περιουσία ἀνέρχεται εἰς ἑκατομμύρια καὶ τὰ εἰσοδήματά εἶναι πλούσια τόσο, ὥστε μόνον δι' ἀρχιτεκτονικὰ καὶ κοσμητικὰ καπρίτσια νὰ δαπανῶνται ἑκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν.

Ἄλλὰ καὶ οὐσιαστικῶς ἡ ἐκπαίδευσις τῶν κοριτσιῶν βελτιοῦται παρὰ πλεῖρον μὲ τὴν τῶν ἀγοριῶν, τὴν ὁποίαν παρέχει τὸ κράτος, ἀφοῦ τὰ προγράμματα εἶναι κοινὰ καὶ τὸ ἴδιον σχολαστικὸν πνεῦμα τῆς διδασκαλίας διέπει καὶ ἐκεῖνα καὶ αὐτά.

Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι τὰ ἀγόρια εἰμποροῦν νὰ σπουδάζουν δωρεὰν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ

σχολεῖα καὶ τὰ διδασκαλεῖα καὶ τὰ γυμνάσια, ἐνῶ τὸ Ἀρσάκειον ἀπαιτεῖ ὑπέρογκα δίδακτρα διὰ νὰ ἀυξάνῃ τὰ κεφάλαια καὶ τὸν πλοῦτον του.

Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τίθεται ἓνας μεγάλος φαγκμὸς εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως καὶ μία πίεσις φοβερὰ διὰ τὸν πτωχόκοσμον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὰ παιδιὰ του καὶ ἀναγκάζεται νὰ τὰ στερῇ τροφῆς καὶ ἐνδυμάτων, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴν πνευματικὴν τροφὴν των, διὰ τὴν ὁποίαν τόσα γενναῖα κληροδοτήματα ὤφειλαν νὰ διατίθενται.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ ὀλίγον ἔκτροπα καὶ πολὺ ἀδικαιολόγητα καὶ διὰ τὰς Κυβερνήσεις καὶ διὰ τὰς ἰδιωτικὰς Ἐταιρείας περνοῦν ἀπαράτηρητα. Αἱ γυναῖκες εἰς τὸν τόπον μας εἶναι ἀκόμη πλάσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνδρες δὲν ζητοῦν περισσότερο ἀπὸ ὠραιότητα, ἠθικὴν, πλουσίαν προίκας, οἰκονομίαν καὶ ὑπακοήν.

Καὶ τὰ προσόντα αὐτὰ φαίνεται ὅτι εὐρίσκονται καὶ μὲ τὴν ἡμιμάθειαν, ἢ καὶ μὲ τὴν κατωτάτην μόνον ἐκπαίδευσιν, διότι αἱ Κυβερνήσεις παλαιαὶ καὶ νέαι, τῆς ρουτίνας καὶ προοδευτικῆς, ποτὲ δὲν ἠσχολήθησαν μὲ τὸ ζήτημα αὐτό.

Τελευταίως μόνον μὲ τὸν κ. Στᾶν ὑπουργόν, ἤρχισε νὰ γίνεταί κάποιος λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κοριτσιῶν μας. Ἐλέχθη ὅτι τὸ Ἀρσάκειον θὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ τὸ μονοπώλειον τῆς μορφώσεως διδασκαλιστῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ ἰδρῶσῃ ἴδιον διδ

σκαλείον, και τελευταίως ὅτι μεταξὺ κληροδοτημάτων ἀδιαθέτων θὰ διατεθῶσι μερικὰ διὰ τὴν ἀποστολὴν μερικῶν κοριτσιῶν εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν των.

Αἱ εἰδήσεις αὐταὶ ἐνέχουν μεγάλην σπουδαιότητα και δίδουν ἐλπίδας ὅτι δὲν θὰ εἶναι τὰ μόνα μέτρα, εἰς τὰ ὅποια θὰ περιορισθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις. Τὸ ζήτημα τῶν προγραμμάτων τῶν Παρθεναγωγείων μας εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἀπασχολήσῃ σοβαρότερα και ἐὰν πραγματικὴ σκέπτεται νὰ δώσῃ πρακτικώτερον διεύθυνσιν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κοριτσιῶν μας νὰ ἀπλοποιήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν τὰ παραφορτωμένα προγράμματα και τῆς πρώτης και τῆς ἀμέτως ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως.

Ἦδη τὸ ὅτι στέλλονται μαθήτρια διὰ τὰ ἐπαγγελματικὰ και τεχνικὰ εἶναι ἓνα μεγάλο δείγμα σοβαρῆς μελέτης τοῦ ζητήματος. Διότι θὰ ἦτο ἄδικον νὰ μὴν ἔχωμεν διδασκαλίσας τεχνικῶν μαθημάτων, τῶρα ποῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην φαίνεται ὅτι ἐστράφη τὸ πνεῦμα τῶν πλουσιῶν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς δημιουργίας καλῶν οἰκοκυρῶν και καλῶν βιοτεχνιῶν και ὅπου τὰ οἰκοκυρικὰ και ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα πολλαπλασιάζονται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν και εἰς τὰς ἐπαρχίας και εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ ἐδῶ Ἐπαγγελματικὴ και Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ἡ πρώτη ποῦ ιδρύθη εἰς τὴν Ἑλλάδα και λειτουργεῖ πρὸ δεκαετίας, κατώρθωσε τὸ θαῦμα νὰ μορφώσῃ αὐτὴ και προσωπικόν διὰ τὴν τελείαν λειτουργίαν τῆς. Ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἀρκεῖ μὲ ὅσας και ἂν μορφῶνῃ και ἂν τελειοποιῇ σήμερον.

Σήμερον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπαγγελματριῶν πρέπει νὰ γίνῃ μεγαλείτερος και τῶν διδασκαλισσῶν ἀκόμη, διότι αὐταὶ πρέπει νὰ σκορπίσθωσιν εἰς τὰ Δημοτικὰ σχολεῖα τῶν πόλεων και τῶν μικροτέρων σχολείων, διὰ νὰ προετοιμάζωσιν τὰ πικιδιὰ, τὰ ὅποια θὰ ἐκπαιδεύωνται ἀργότερα εἰς τὰ εἰδικὰ τεχνικὰ σχολεῖα.

Ὁ κ. Στάης, ὁ ὅποιος ἀνεδείχθη ὡς τῶρα ὁ εἰδικώτερος και εὐφύστερος τῶν Ὑπουργῶν τῆς Παιδείας, ἔσθ' ἡμέλις εἰς τὴν μεταρρυθμίσειν αὐτὴν. Εἶναι ὁ καταλληλότερος ἀπὸ ὅλους και πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν νὰ ἀφήσῃ τέλος πάντων κάτι τι ὀπίσω του, τὸ ὅποιον θὰ εἶναι ἐξ ἴσου μεγάλο και σημαντικόν, ὡς κάθε πολιτικόν και διπλωματικόν κατόρθωμα. Διότι ἂν θεμελιώσῃ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς γυναικὸς ἐπάνω εἰς δυνατοὺς ὀγκολίθους, ἀναδημιουργεῖ αὐτὴν τὴν οἰκογένειαν. Καὶ ἡ οἰκογένεια παντοῦ και πάντοτε ὑπῆρξε τὸ κράτος εἰς μικρόν.

Κ. Παρῆν

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Α. ΒΑΛΙΑΝΟΥ

ΕΙΔΗΣΙΣ τοῦ θανάτου τῆς ἦλθεν ἀπὸ τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ κίμῃ τὸν θόρυβον, τὸν ὅποιον κáμνουν συνήθως οἱ θάνατοι ἀνθρώπων, ποῦ μοιράζωσιν εἴκοσι ἢ τριάντα χιλιάδας δραχμὰς εἰς ἰσάριθμα φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

Ἡ Εὐφροσύνη Βαλιάνου δὲν ὑπῆρξε φιλάνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἀλλ' οὔτε ἐπερίμενε νὰ αἰσθανθῇ τὸν θάνατον πρὸ τῆς θύρας τῆς διὰ νὰ καλέσῃ τὸν συμβολαιογράφον τῆς και μοιράσῃ τὰ μνημόσυνά τῆς εἰς τὴν ἐπίσημον φιλανθρωπίαν.

Ἦτο ἀπὸ τὰς ὀλίγας γυναῖκας ποῦ ἐννοοῦσε τὰ καθήκοντα τῶν πλουσιῶν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα πολὺ διαφορετικὰ, ἀπὸ ὅσων τὴν ἐννοοῦσιν οἱ ἄλλοι.

Κόρη τοῦ ἀρχοντικοῦ οἴκου Μελά, φαίνεται ὅτι εἶχε πολλὴν ψυχικὴν και πνευματικὴν συγγένειαν μὲ τὸν ἀδελφόν τῆς Λέοντα Μελά, τὸν συγγραφέα τοῦ αἰωνίου Γεροστάθη, τοῦ νέου και ἀκμαίου παιδαγωγικοῦ αὐτοῦ και ἀγαπημένου μας βιβλίου. Ἐκεῖνος ἔζησεν, ἔγραψε και εἰργάσθη διὰ νὰ θεμελιώσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων εἰς τὰ στερεὰ θεμέλια τῆς ἀγάπης και τῆς ἀρετῆς ὑπὸ τὰς πολυπληθεῖς αὐτῶν ἐκδηλώσεις.

Ἡ Εὐφροσύνη Βαλιάνου ἐσκέφθη ὅτι συμπλήρωνε τὸ ἔργον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς θεμελιώσασα τὴν θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῶν Ἑλλήνων, διὰ τῆς ἀξιοπρεποῦς μορφώσεως τῶν ἱερέων. Καὶ δι' αὐτὸ ἀνοιξε γενναϊότατον βελάντιον και ἐδαπάνησεν, ὑποθέτω, περὶ τὸ ἑκατομμύριον διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν ἀρχιερατικὴν σχολὴν,

τὴν ὅποیان ἐδώρησεν εἰς τὸ κράτος, νῆα ἀκόμη τότε εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς.

Ὁ Μητροπολίτης Γερμανός, ἓνας ἱεράρχης ἀπὸ τοὺς ὀλίγους οἱ ὅποιοι ἐδιοίκησαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν, ὑπῆρξεν ὁ βοηθὸς και συνεργάτης τῆς εἰς τὸ μέγα αὐτὸ και ὠραῖον ἔργον. Ἐὰν ἐκεῖνος ἔζη ἡ ἱερατικὴ σχολὴ δὲν θὰ ἔμενε μόνον ὠραῖον και μεγαλοπρεπὲς κτίριον, στεγάζων κάθε λίγο τοὺς πρόσφυγας, ἀλλὰ θὰ ἐγίνετο ὁ θρησκευτικὸς στρατών, εἰς τὸν ὅποιον οἱ ἄστεγοι και ἀμαθεῖς συνήθως ἱερεῖς μας θὰ ἐμάθαναν τὰ πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὴν κοινωνίαν και πρὸς τὸν ἐκυτόν των καθήκοντά των. Ἡ ἐκκλησία τότε θὰ ἀνακτούσε τὸ γόητρόν τῆς, τὸ ὅποιον ἡ πολιτεία κατέστρεψεν, ἐταπείνωσε και ἐζητέλισε διὰ τῆς συναλλαγῆς και ἡ εὐσέβεια, τὸ αἶσθημα αὐτὸ τῆς ἀγάπης και τῆς ἐλπίδος δὲν θὰ ἐξέλιπεν ἐντελῶς, ὅπως κατήντησε νὰ ἐκλείψῃ σήμερον.

Ἄλλ' ὁ Μητροπολίτης Γερμανός δυστυχῶς ἀπέθανεν, ὅταν δὲν ἔπρεπε, ὅπως συνήθως ἀποθνήσκουν οἱ ὀλίγοι ἀξιοὶ και μεγαλοφυεῖς ἀνθρωποὶ εἰς τὸν τόπον αὐτόν. Καὶ τὸ ὄνειρον τῆς Εὐφροσύνης Βαλιάνου ἔμεινε μόνον ὠραῖον ὄνειρον και μεγάλη χρηματικὴ θυσία, διατεθεῖσα ἀσκοπῶς, πρᾶγμα τὸ ὅποιον, ὑποθέτω, θὰ τὴν ἐπίκρανε δι' ὅλην τὴν ζωὴν.

Καλὴ χριστιανὴ εἶχεν ὄνειροπωλήσῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Θεοῦ ἀξίους τῆς τιμῆς αὐτῆς και ἀξίους νὰ διευθύνουν τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας και τῆς ἀγάπης. Καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐγήρασεν εἰς ἓνα θρησκευτικόν περιβᾶλλον, τὸ ὅποιον κατάρρει ὅλον ἐν μὲ ἱερεῖς ἀξέστους, χυδαίους, ἀμαθεῖς, ρυπαροὺς συχνὰ και κατὰ τὸ σῶμα και κατὰ τὴν ψυχὴν.

Περιορίσθη λοιπὸν μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν ψυχὴν εἰς τὸ νὰ σκορπίζῃ ἐλεημοσύνας γενναίως ἀθορύβως και σιωπηλῶς, χωρὶς νὰ ἀναμιχθῇ διόλου πλέον εἰς τὴν ἐπίσημον φιλανθρωπίαν και χωρὶς οὐδέποτε νὰ γίνεταί γνωστὴ μία οἰαδήποτε πράξις τῆς.

Τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων, μεταξὺ ἄλλων, τοῦ ὅποιοι πρόεδρος εἶναι ἡ κόρη τῆς, κ. Ἑλένης Νεγρεπόντη, εἶχε τυχτικὴν κατ' ἔτος δωρεάν τῆς ἀπὸ 3 χιλ. δραχμὰς, χωρὶς ποτε τὸ τοιοῦτο νὰ ἔγινε γνωστὸν ἔξω ἀπὸ τὸ συμβούλιόν μας.

Εὐεργετικώτατη ὡς μητέρα και μάμμη ὑπῆρξε διὰ τὴν πατριαρχικὴν οἰκογένειάν τῆς, μεταδόσασα ὅλας τὰς ἀρετὰς και τὰ χαρίσματα τῆς ψυχῆς τῆς εἰς τὰς θυγατέρας και τοὺς υἱοὺς τῆς, μέλη διακεκριμένα τῆς κοινωνίας μας και τιμῶντα παντοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι συνδεδεμένον στενῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα και μὲ τὴν ἐπίσημον παραστασίαν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων. Ἐνας μαρμαρίνος κολοσσὸς μὲ ὑπερηφάνους κιονοστοιχίας στολίζει τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν και στεγάζει καθ' ἡμέραν ἑκατοντάδας φοιτητῶν και ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων ἀξιοπρεπῶς και ἐπισήμως. Ἡ Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη εἶναι ἴδρυμα τῶν τριῶν ἀδελφῶν Βαλλιάνων, ἂν και μόνον τοῦ συνεισφέροντος τὰ περισσότερα χρήματα ἵσταται εἰς τὰ πρόθυρα ὁ ἀνδριάς. Νομίζω ὅτι ἡ ψυχὴ ἡ ἐμπνεύσασα εἰς τὸν σύζυγον και τοὺς δύο ἀδελφοὺς τὴν διάθεσιν τῆς δωρεᾶς των διὰ τὴν Ἐθνικὴν βιβλιοθήκην θὰ ἦτο συγγενὴς μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ Λέοντος Μελά.

Μίαν μεγάλην ἀκόμη ἀρετὴν τῆς Εὐφροσύνης Βαλιάνου ἀφῆκα τελευταίαν, ἂν και εἶναι ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικὰς. Μεταξὺ τῶν ὠραίων Ἑλληνίδων τῆς ἐποχῆς τῆς ὑπῆρξεν ὠραιοτάτη. Τύπος τέλειος Ἑλληνικῆς καλλονῆς, χυμασίως ὠραία και ἐκφραστικὴ και γλυκερά, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐπέπνευσαν και ἐμπνεοῦν τοὺς μεγαλειτέρους τοῦ κόσμου καλλιτέχνους.

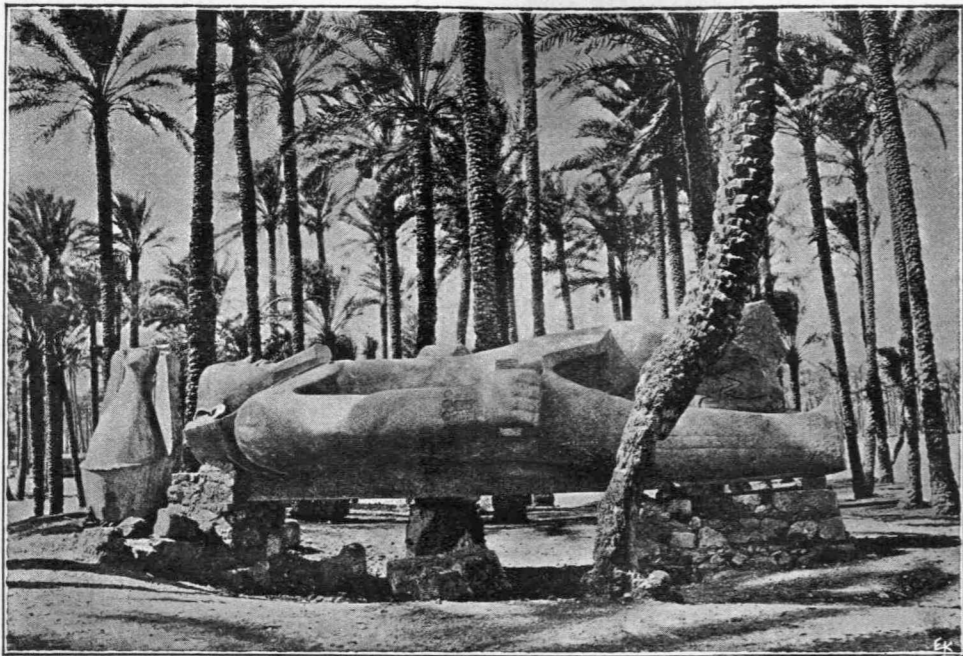
Μία εἰκὼν τῆς, ὅταν ἦτο νέα, εἰς ἐλαιογραφίαν, εὐρίσκεται εἰς μίαν αἴθουσαν τῆς κ. Ἑλένης Νεγρεπόντη. Ὑπῆρξεν ἡ ὠραιοτέρα μέσα εἰς τὴν ὠραίαν οἰκογένειαν τῶν Μελά και ἦτο ἡ νεωτέρα τῶν ἀδελφῶν, νεωτέρη ἀκόμη και τοῦ ἐξ ἀδελφῆς ἀνεψιοῦ τῆς Δημητρίου Βικέλα, ὅστις εἰς τὴν ποικίλην φιλανθρωπικὴν και προοδευτικὴν δρᾶσιν του τῆς Εὐφροσύνης Βαλιάνου εἶχε πάντοτε γενναϊότατον χορηγὸν και ἀντιλήπτορα.

Κ. Παρῆν

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΕΑΝ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ νὰ διαβάσῃ ποτε κανεὶς Αἰγυπτιολόγος τὰς ἐδῶ και ἐκεῖ ριμμένους ἐντυπώσεις μου τοῦ ταξιδίου αὐτοῦ, θὰ κατελαμβάνετο ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν. Διότι τόσον ἀνακατωμένα γράφονται τὰ περὶ τοῦ ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ και τόσον ἀσεβῶς ἐνίοτε συγκρίνονται μὲ τὸν Ἀραβικόν και τὴν σημερινὴν ἐν γένει ζωὴν τῆς χώρας.

Δυστυχῶς ὁ τρόπος μου τῆς ἀντιλήψεως εἶναι πάντοτε αὐτός. Ὅσον και ἂν βλέπω και ἂν θαυμάζω τὸν Παρθενῶνα, τὸ μάτι μου ὅμως εὐχαριστεῖται και ἰκανοποιεῖται πολὺ, ὅταν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μου βλέπω, εἴτε ὑπὸ τὴν δόξαν τοῦ μεσουρανοῦντος ἡλίου, εἴτε τὴν νύκτα μὲ τὴν σελήνην τὰς ὠραίας κιονοστοιχίας τοῦ Πανεπιστημίου και τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Κεδί-

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΡΑΜΣΗ ΤΟΥ Β' ΕΝ ΣΑΚΚΑΡΑ

θης τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁ διοικητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας μὲ ὅλα τὰ κόκκινα φεσάκια των καὶ τὴν Ἀραβικὴν προέλευσίν των μὲ ἐνδιαφέρουσαν σήμερον πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἓνα οἶον δήποτε Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου, ἔστω καὶ τὸν Ραμσὴν τὸν Β'. τὸν μέγαν αὐτὸν Ναπολέοντα τῆς χώρας τοῦ Νείλου.

Ὅταν ἔξαφνα ἐτριγύρισα τὸ ἀτελείωτον αὐτὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀρχόντων, τὸ ὅποιον ὁμοιάζει πόλιν ὀλόκληρον καὶ ἔβλεπα τοὺς νέους τάφους τῶν Κεδιῶν καὶ τῶν πριγκήπων ἐν γένει τῆς Αἰγύπτου, δὲν εἰμποροῦσα παρὰ νὰ εὐρίσκω τούτους πολὺ περισσότερον λογικῶς ἐνοουήσαντας τὸν θάνατον ἀπὸ τοὺς μεγάλους προκατόχους των μὲ τὰς μεγάλας πυραμίδας.

Μικρὰ ἐκκλησιά, καλλιτεχνικὰ, ρυθμοῦ Ἀραβικοῦ, στολισμέναι μὲ ὠρχία μάρμαρα καὶ μὲ πολύτιμα χαλιὰ τῆς Μέκκας, εἰς τὰ ὅποια μὲ χρυσοῦς γράμματα ἀναγράφονται ὠραία ρητὰ τοῦ Κορανίου, τάφοι μέγα, ἀπλούστατοι ἀπὸ μάρμαρον μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐνδόξου νεκροῦ, ὠρχαῖοι κήποι μὲ θαυμάσια φυτὰ καὶ ἄνθη, κατὰ τέλος καθαρὸν, ζωηρὸν, ποῦ δὲν προκαλεῖ οὔτε φρίκην, οὔτε ἀηδίαν.

Τὰ ἀγάλματα καὶ αἱ εἰκόνες ἀπηγορευμένοι. Οἱ ἄξιοι ὅμως νὰ μείνουν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν μεταγενεστέρων, μένουν μὲ τὴν δρᾶσίν των καὶ τὰ ἐπιτελεσθέντα ἔργα των. Οἱ Αἰγύπτιοι φοβοῦνται νὰ μὴ λησμονηθῇ ἡ μορφή των, νὰ

μὴ τύχη καὶ χαθῇ ὁ τύπος των, εἰς τὴν καλλονὴν τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι εἶχαν μεγάλην ἐπιπόνησιν.

Καὶ δι' αὐτὸ ὁ Ραμσὴς ὁ Β'. ὁ μέγας μεταξὺ τῶν μεγάλων, μᾶς φαίνεται σήμερον, ὅπου ἀνευρέθη ἡ μούμια του, ἓνας ρεκλαμαδόρος πρώτης τάξεως. Εἰς τὸ ἀγαλμὰ του ἀπὸ κόκκινον γρανίτην παρίσταται μεγαλοπρεπῆς καὶ κολοσσαῖος καθήμενος πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Λουκσὸρ, κατὰ ἐντελῶς ὑπερφυσικὸν καὶ ὑπεράνθρωπον, μὲ ὠραιότητα ἀρρενωπὴν καὶ ὑπερήφανον, μὲσα εἰς τὰς φαραωνικὰς στολὰς του.

Εἰς τὸ ἀγαλμα τοῦ Σακκαῖ ὅπου παρίσταται κατὰκοίτος εἶναι ὀλιγώτερον κολοσσαῖος, ἀλλ' ὅπως δήποτε φυσιογνωμία ἀνδρική ἐπιβάλλουσα. Ἡ μούμια του ὅμως, δηλαδὴ αὐτὸ τὸ φυσικὸν πρόσωπόν του, παρουσιάζει ἓνα ἀσηγμάνθρωπον, μὲ κατὰ ἐντελῶς ζωῶδες εἰς τὴν μορφήν, μὲ μέτωπον πιθήκου, μὲ ματάκια μικρὰ καὶ μὲ ἓνα στόμα ἀπέραντον.

Τὰ κατορθώματά του εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητά ἀναλόγως μὲ τὴν μορφήν τῶν ἀγαλμάτων του ρεκλαμαρισμένα. Ἦτο κατακτητὴς τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τότε ὁ κόσμος, φαίνεται, διὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν Αἰγυπτίων δὲν ἔφθανε μακρύτερα ἀπὸ μερικὰ χωριὰ τῆς Ναζαρέτ. Καὶ εἰς τὰ περὶ ἐκεῖ εἶχεν ἐκστρατεύσει ὁ μέγας στρατηλάτης, χωρὶς ἄλλως νὰ καθυποτάξῃ καὶ τοὺς λαοὺς αὐτοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ἠναγκάστη

νὰ συνθηκολογήσῃ ἐπὶ τέλους καὶ νὰ μεταβάλλῃ εἰς συμμάχους τοὺς ἐχθροὺς, ἐναντίον τῶν ὁποίων εἶχεν ἐκστρατεύσει. Καὶ ὅμως διὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὁ Ραμσὴς ὁ Β' εἶχε κατασυντρίψει τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς ὁποίους ἐθερίζεν ὑπὸ τὸ ἄρμα του, ὅπως θερίζῃ ὁ γεωργὸς τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς κατὰ τὸ θέρος. Τὰ ἀνάγλυφα καὶ αἱ ἀνθηματικαὶ στήλαι εἶναι γεμάται ἀπὸ τὴν ἀφήγησιν τῶν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων τοῦ Μεγάλου βασιλέως. Καὶ δὲν ἦσαν μόνον αἱ ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαί, ἀλλ' αὐτὰ τὰ κατορθώματα εἰκονίζοντο ἀνάγλυφα ἐντελῶς, ἀπκράλλακτα ὅπως οἱ ἰδιοὶ μας μεγάλοι γλύπται ἐσκάλιζαν εἰς τὰς ἀπὸ μάρμαρον μετώπας τῶν ναῶν των τὰς γιγαντομυχίας των τῆς μυθικῆς ἐποχῆς.

Φυσικὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους δὲν ἔλειψαν αἱ μυθικαὶ παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι, ἀπκράλλακτα ὅπως καὶ αἱ ἰδιοὶ μας, ὁμιλοῦν περὶ τῶν ὡς ἡμιθέων καταγομένων κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ τοὺς θεοὺς των.

Πολὺ συχνὰ μάλιστα γίνεται σύγχυσις εἰς τὰ ἀνάγλυφα μεταξὺ Θεοῦ καὶ βασιλέως, τόσον οἱ Φαραὼ παρίστανοντο ὑπὸ τὸ αὐτὸ σχῆμα τῆς μορφῆς, μὲ τὰ ἴδια συμβολικὰ σημεῖα καὶ στεφάνους, ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἐξωτερικὴν παράστασιν.

Φυσικὰ εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν θεῶν ἀνήκεν ἡ τιμὴ νὰ συνενοουήνται μαζὴ των καὶ δι' αὐτὸ οἱ Φαραὼ καὶ οἱ υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ των ἐδικαιοῦντο νὰ εἶναι καὶ οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχηγοὶ τῆς ἐκκλησίας. Εἰς τὸν Φαραὼ μάλιστα ἀνήκεν αὐτοδικαίως πάντοτε τὸ ἀνώτατον ἀξίωμα καὶ μόνος αὐτὸς εἰσῆρχετο εἰς τὰ ἅδута τοῦ θυσιαστηρίου, τὸ ὅποιον ἦτο πάντοτε σφραγισμένον μὲ τὰς σφραγίδας του. Κανεὶς ἄλλος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀφαιρῆσθαι τὰς σφραγίδας αὐτὰς καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τοὺς χρησμοὺς ἀπὸ τοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποίους δικαιοματι συγγενείας ὠνόμαζαν πατέρας των.

Ἐπειδὴ ὅμως ὑπετίθετο ὅτι οἱ Φαραὼ εἶχαν πολλὰς ἀσχολίας, δι' αὐτὸ μόνον εἰς τὰς ἐπισημοτέρας ἑορτὰς μετέβαιναν εἰς τοὺς ναοὺς. Δι' αὐτὸ ὁ δευτερότοκος υἱὸς ἦτο πάντοτε ὁ μέγας ἱερεὺς τοῦ Ἰτὰ εἰς τὴν Μέμφιδα, ἐνῶ ἡ βασίλισσα καὶ αἱ πριγκήπισσαι ἀπετέλουν τὸν μουσικὸν χορὸν, κροτοῦσαι τὰ τύμπανα καὶ τὰ σίστρα καὶ τὰ κύμβαλα καὶ ψάλλουσαι ὅλας τὰς μονωδίας, τὰς ὁποίας ἐπανελάμβανον ἐν χορῷ ὅλαι αἱ θυγατέρες τῶν μεγιστάνων.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ

ἈΠΕΓΓΗ, ὑψηλὴ, μὲ κατὰ εἰς τὰς κινήσεις ὡς λεπτοφυεὺς δενδρυλίου, τὸ ὅποιον ὁ πρῶτος δυνατὸς ἀνεμὸς θὰ ῥίψῃ κάτω, ἐμεγάλωνε εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισίας μέγαρον τοῦ Στεφάνου Ψύχα ἢ μικροτέρα τῶν θυγατέρων του Κατίνα.

Ὁ πατέρας τῆς ἦτον ἄνθρωπος ἐκκεντρικὸς. Καὶ τὰ παιδιὰ του ἀνετρέφοντο μέσα εἰς μίαν ἀτμοσφαιρὴν ἐντελῶς διχφορετικὴν ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνατρέποντο συνήθως τὰ κορίτσια τῆς ταξείως των. Ὀλίγος Ἀμερικανισμὸς εἰς τὰς ιδέας, πολὺς Ἑλληνισμὸς κλασσικὸς εἰς τὰς ἀρχὰς των. Ἀλλὰ κλασσικὸς καὶ ὄχι διόλου δασκαλικὸς. Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἀνεπνευσαν ὅλην τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν ποιήσιν καὶ ἐποτίσθησαν μὲ τὴν λατρείαν τῆς ἀρμονικῆς καὶ πλαστικῆς δημιουργικότητος τοῦ παρελθόντος. Τίποτε ἀπὸ μούγχαν τάφων καὶ ἀπὸ ἀνατομίας συντακτικὰς καὶ ἀπὸ νοσηρὰς ἐγχειρήσεις ἀρχαίων ἔργων.

Εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 97 τὰ κορίτσια Ψύχα ἔσπευταν ἀπὸ τὰς πρώτας εἰς τὰ νοσηλευτικὰ μαθήματα τῆς Ἑνώσεως καὶ πρώται μὲ τῆς ἄσπρες των ποδιῶν καὶ μὲ τὰ σήματα τοῦ ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔφυγαν διὰ τὸν Βῶλον, ὅπου εἰργάσθησαν ἐκεῖ εἰς τὸ Χειρουργεῖον μας μέχρι τῆς καταλήψεως τοῦ Βῶλου ὑπὸ τοῦ Ἑτέμ.

Ἐπειτα ὁ θάνατος τὰς ἀφῆκεν ὄρφανὰς ἀπὸ πατέρα, τὸ μέγαρόν των χρεωμένον ἐπωλήθη εἰς τὸν Πρίγκηπα Νικόλαον καὶ ἡ Κατίνα Ψύχα ἐζήτησε τὰς ἡμέρας τοῦ πένθους τῆς παρηγορίαν εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἡ Ἀγγλικὴ καὶ ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ἦσαν δι' αὐτὴν ὅτι καὶ ἡ μητρικὴ. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ἐργασία τοῦ πνεύματος εἶναι ἐξητυλισμένη—διότι οἱ Ἕλληνες καὶ αἱ Ἑλληνίδες διαβάζουν πολὺ ὀλίγον καὶ ὀλιγώτερον πληρόνουν—ἡ Κατίνα Ψύχα ἔγραψε πρώτα εἰς Ἀγγλικά Περιοδικὰ.

Ἐπειτα ἔφυγεν ἐντελῶς ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ γράφῃ διὰ Γαλλικὰ Περιοδικὰ καὶ ἡ Revue Bleue, τὸ φιλολογικώτερον Περιοδικὸν τῆς Γαλλίας τὴν ἑκαμὲ τακτικὴν συνεργατίδα τῆς. Μεταξὺ ἄλλων εἰς τὴν Revue Bleue ἐδημοσιεύθησαν καὶ τὰ *Εἰδωλολατρικὰ ὄνειρα* (Rêves Paiens). Ἀλλὰ τὸ παιδί αὐτὸ ποῦ ἐπλασεν ὠρχικὰ ὄνειρα, ὅλα ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα, ἔζησε καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴν ἐνός ὠρχίου ὄνειρου. Νεωτάτῃ μὲν εἰκοσι ἕξ ἐτῶν ἀπέθανεν εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἀκριβῶς τώρα μὲ τὴν δημοσίευσιν εἰς ὠρχικὸν τόμον τῶν *Εἰδωλολα-*

ΚΑΤΙΝΑ ΦΥΧΑ

τρικιών *Ονειρών* της γίνεται τὸ ποιητικὸν μνημόσυνον, τὸ ὁποῖον ἤρμοζεν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴν της.

Ἀπὸ τὰ εἰδωλοχτρικὰ της ὄνειρα θὰ ἀρχίσωμεν νὰ δημοσιεύωμεν ἀπὸ σήμερον εἰς μετὰφρασιν, ἂν καὶ διὰ νὰ ἐννοηθῇ ὅλον τὸ κάλλος των πρέπει νὰ ἀναγνωσθῶν εἰς τὸ πρωτότυπον.

Κ. ΠΑΡΡΕΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΥΘΙΑΣ

(Rêves Païens. K. Fyxa)

Ἡ Ἑλλάς εἶχε γηράσει. Ὡς ἀλουργὶς ἀπὸ βύσσον πολὺ βραχίονα ἢ δόξα ἐγλυστρουσεν ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Ἐννέα Ἀθηναῖοι πολῖται, ἐκλεκτοὶ μετὰ τῶν καλλιτέρων καὶ τῶν πλουσιωτέρων ἦλθον εἰς τοὺς Δελφοὺς νὰ ἐρωτήσουν τὸ μαντεῖον.

«Φίλιππος ὁ Μακεδὼν πλησιάζει, ἔλεγαν. Πρέπει νὰ βαδίσωμεν ἐναντίον του; Οἱ θεοὶ μᾶς ἐγκαταλείπουν; Μήπως τοὺς ἐπροσβάλαμεν; Τί ζητοῦν ἀπὸ ἡμᾶς;»

Ὁ λαὸς τῶν Δελφῶν συνωστίζετο πέριξ τοῦ ναοῦ καὶ ἔβλεπε μὲ περιέργειαν τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς μεγάλης πόλεως, ἐνδεδυμένους μεγαλοπρεπῶς. Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεριπατοῦσαν βρα-

δέως καὶ συνεζήτουν μὲ σοβαρότητα. Ἦσαν μελαγχολικοί. Ἦσθάνοντο ὅτι ἡ πατρίς των θὰ ἦτον ἐντὸς ὀλίγου ἐκθρονισμένη βσιλίστα. Ὁ Ἀπόλλων θὰ ἠυδόκει ἀρχὴν γὰρ τοὺς δώση συμβουλὴν σωτηρίας; Τὰ σοφὰ καὶ πολυπλοκὰ ἐξάμετρα, τὰ ὁποῖα θὰ συνέτασσαν οἱ διερμηνεῖς τοῦ χρησμοῦ θὰ ἀπεκάλυπτον τὸ μυστικὸν τῶν δυστυχιῶν τῶν Ἀθηνῶν;

Οἱ ἀπεσταλμένοι εἰξεύρουν ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ φοβεροῦ τεμένους, ὅπου ἴσταται ὁ τρίπους, σκεπασμένος μὲ δῆμα ὄφρα, αἱ φλόγες λάμπουν μετὰ τῶν μαρμαρίνων βαθμίδων καὶ ὁ καπνὸς τῶν ἀρωμάτων περιλούει τὴν Πυθίαν. Οἱ ἱερεῖς, αὐστηροί, στεφανωμένοι μὲ δάφνας τὴν περικυκλόνουν. Ἐάν σιωπᾶ, τὴν ἀπειλοῦν καὶ τὴν κτυποῦν. Ἀμέσως θὰ ὀμιλήσῃ.

Λαμπρὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὸν ναὸν καὶ τὰ εὐγενικὰ ἀγάλματα, τὰ συνηρμοσμένα εἰς τὴν μετόπην. Ἐξέφρα μετὰ τῶν χρυσῶν δοχείων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὸ κατώφλιον ἐπιφάνεται ἡ προφήτις. Ἀρπάζει ἓνα κλάδον δάφνης ἀπὸ τὸ ἀγιασμένον ὕδωρ καὶ ὀμᾶ ἔξω. Κατὰπληκτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν παρακολουθοῦν. Ἐσταμάτησε πλησίον των. Ἐνῶ ἔτρεχε καὶ ἐχειρονομοῦσε καὶ ἐφώναζεν, οἱ ἱερεῖς τὴν παρεκλούθουν. Χωρὶς νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐξεφώνησε: «ὦ! ἀπεσταλμένοι τῶν Ἀθηνῶν, ὦ λαέ, ἀκούσατε! διότι ἐφθασεν ἡ ὥρα. Ὅ, τι μοῦ ἀπεκαλύφθη, ὅ, τι μυστηριώδεις φωναὶ ψιθυρίζουν ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὰ ὦτα μου, οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ δὲν τολμοῦν νὰ σᾶς τὸ εἰποῦν. Τὰ λόγια ποῦ θὰ σᾶς εἶπω θὰ συντρίψουν τὸ πλαίσιον τῶν ἐξαμέτρων των, θὰ καταστρίψουν αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Δὲν φοβοῦμαι πλέον οὔτε τὰς ἀπειλάς, οὔτε τὰ κτυπήματά των. Εἶμαι ἰσχυροτέρα ἀπὸ αὐτούς. Μὴ μὲ ἐγγίσουν, διότι θὰ πέσουν κεραυνόπληκτοὶ!

«Ἵπῆρξα τὸ παιγνίον μυστηριωδῶν δυνάμεων, ἡ αἰχμάλωτος τοῦ βωμοῦ. Ἐλευθερόνομαι τέλος καὶ ἐρχομαι πρὸς ὑμᾶς.»

«Εἶμαι μεθυμένη ἀπὸ θυμιάματα καὶ προσευχάς. Εἶμαι παρθένος, εἶμαι τρελλή, εἶμαι ἱερά.»

Ὡς ἰκέτης ἔτεινε τοὺς γυμνοὺς της βραχίονας. Τὸ κίτρινον της φόρεμα ἔλαμπεν εἰς τὸν ἥλιον. Τὸ μαρμαμένον πρόσωπόν της ἦτο καταπληκτικῶς ὠραῖον. Τὰ στακτικὰ μαλλιά της ἐκυμάτιζαν, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα της ἐβγαίναν τρομακτικὰ κραυγαί, τὸ πλῆθος τρομαγμένον ἀπεμακρύνετο. Οἱ ἱερεῖς τρέμοντες δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ τὴν ἐρωτήσουν πλέον.

«Οἱ ἱερεῖς θὰ ψευδοῦν, ὅπως ψεύδονται πάντοτε». Μὴ παρακαλεῖτε πλέον, μὴν ἰκετεύετε, μὴν ἐρωτᾶτε τοὺς θεοὺς. Εἶναι καὶ αὐτοὶ τὸσον

κουρασμένοι καὶ ταπεινωμένοι ὅσον σεις.

«Θὰ ἀποθάνουν οἱ θεοὶ σὰς οἱ ἔλαφροὶ καὶ σκληροὶ καὶ γόνιες! Θὰ ἀποθάνουν ὡς ἐκεῖνοι ποῦ εἶχαν ἔλθει πρὸ αὐτῶν, ὅπως ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἔλθουν μετ' αὐτούς. . . .

«Οἱ θεοὶ τῆς Ἑλλάδος ἐγενεῖαν τύραννοι. Αἱ δικταγαγίτων εἶναι ἄδικοι. Τιμωροῦν ἀπὸ πείσμα καὶ χωρὶς οἴκτον. Ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἀθηνᾶ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀκόμη ὅλοι εἶναι ἐγκληματίαι.

«Ἵπῆρξαν οἱ ἀρχιτέκτονες, οἱ τραγουδισταί, οἱ ποιηταί. Ἐγενεῖαν δεσμοφύλακες καὶ βασιανιστικοί. Ἀπαγορεύουν τὴν Σκέψιν. Παντοῦ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ποταμῶν, εἰς τὰ βῆθη τῶν δασῶν, εἰς τοὺς κύλπους τῆς γῆς, μετὰ τῶν ἀστρῶν, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐμφανίζεται λαμπρὸς καὶ ἀπειλητικὸς καὶ λέγει: Δὲν θὰ προχωρήσῃς» Πρέπει νὰ ἀποθάνουν.

«Βλέπω τὸ μέλλον. . . . Ὡς σὺ, τὸν ὁποῖον λατρεύουν ἐδῶ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἤμην ἀφιερωμένη, θεὸ τοῦ φωτός καὶ τῆς λύρας, ὡ ἐνδοξε Ἀπόλλων, ἐκεῖ ποῦ ἐβασίλευες, ἐγενεῖται τὴν ἀπόλυτον σιγή. Εἰς τὸ σκοτεινὸν καὶ μυστηριώδες σπήλαιον, ἡ ἱερὰ Παρθένος, ἡ μεγάλη Σίβυλλα τῆς Κύμης μένει ἄφωνος.

«Καὶ ἐγώ, φεῦ! καὶ ἐγώ;

«Εἰς μάτην ἀλυσίδες ἀπὸ δικαμάντια κρατοῦν καρφωμένο εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Δήλου τὸ γιγαντικὸν ἀγάλμα.

Εἰς μάτην διὰ νὰ σὲ τιμήσουν περισσώτερον οἱ ἱερεῖς σου βασιλεῖς ἀπαγορεύουν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ γεννᾶται καὶ νὰ ἀποθνήσκῃ εἰς τὴν νῆσον, ὅπου κατέφυγεν ἡ μητέρα σου διὰ νὰ σὲ ἀνθρέψῃ. Τὸ ἀγάλμα σου θὰ κρημνισθῇ. Οἱ κάτοικοι τῆς χλοερᾶς Τήνου καὶ τῆς ἀγόνου Μυκόνου θὰ κτίσουν τὰς προσκαίρους κατοικίας των μὲ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ σου, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζες αἰώνιον, καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ πλέον εἰς τὴν ἱερὰν γῆν, τὴν γῆν τὴν καταρραμένην, τῆς ὁποίας τὸ χῶμα δὲν ἀνemiχθῆ ποτὲ μὲ τὴν τέφραν τῶν νεκρῶν.

«Τὰ πουλιὰ ψάλλουν εἰς τὸ δάσος τῆς Δήλου: Ἄλλ' ἢ φωνὴ σου δὲν ἀπηχεῖ πλέον εἰς τὰ φυλλώματα τῶν ἐλαίων.»

Δάκρυα ἔτρεχαν εἰς τὰ ἰσχνὰ μάγουλά της. Ἐσιώπησε μίαν στιγμὴν καὶ ἔπειτα ἐμουρμούρισε μὲ πικράπονον:

«Ποῦ εἶναι οἱ θεοὶ; Βλέπω. . . βλέπω.

«Εἶναι νικηθῆσαν. Δὲν θυσιάζου πλέον ἐκτόμβας εἰς τοὺς βωμοὺς των. Ὁ λαὸς τοὺς ἐγκτέλειπε, κοινορτὸς σκεπάζει τὰς εἰκίνας των καὶ ἡ λήθη ἐπέρασεν ἐπάνω των.

«Ἄλλοι εἶχαν ἔλθει πρὸ αὐτῶν καὶ ἄλλοι τοὺς ἀκολουθοῦν.

Δὲν γνωρίζουν πλέον τὰ ὀνόματά των. Ἵπὸ τοὺς πόδας τῶν θεῶν ἐφύτρωσαν τὰ ἄνθη, ἐπὶ τῶν βωμῶν τὰ ἄνθη ἐμαρῶνθησαν, ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους των ἡ γῆ ἀνθεῖ καὶ πάλιν.

«Ἄλλὰ τί παρὰδοξον θέαμα! Προφητεύω! Ἀκούσατε!..

«Οἱ ποιηταὶ ἐπλανήθησαν εἰς τοὺς ἐρήμους ναοὺς, αἱ ἱερὰ σκιαὶ τοῖς ἐπεφάνησαν. Ἡ ψυχὴ των ἐφρηκίσα. Οἱ θεοὶ ἐπανέρχονται. Ἐπικνήθησαν.

«Ἵπῆρξαν τύραννοι, εἶναι ἐλευθερωταί. Δὲν ἔχουν πλέον ἱερεῖς: Ἐνώπιον των ὑποκλίνονται τὰ μεγάλα πνεύματα. Κημίαι χῶρα δὲν τοῖς ἀνθεῖ θὰ κατακτήσουν τὸν κόσμον.

«Καὶ πάλιν σὲ ἐπικαλοῦμαι, Ἀπόλλων, Ἀπόλλων. Μὴ παραπονῆσαι σὺ ὁ θαυμασιώτερος τῶν Ὀλυμπίων

«Δὲν σοῦ προσφέρουν πλέον θυσίας, εἶναι ἀληθές! Ἄλλ' ὁ κύκνος θωπεύει μὲ τὰ περὰ του τὸ μέτωπόν σου καὶ ὁ λύκος γλύφει τοὺς πόδας σου. . . .

«Ὁ μέγας Τίταν γενναῖος καὶ ἐπαναστάτης τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὸν Δεσπότην, ποῦ τὸν ἐβασάνισε καὶ ἐξεθρονίσθη ἀπὸ αὐτόν. Καὶ οἱ θεοὶ τοῦ παρελθόντος, οἱ ὠραῖοι θεοὶ τοῦ ἔρωτος, τοῦ φωτός καὶ τῆς μελωδίας λάμπουν ἀπὸ αἰώνιαν νεότητα.

«Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, ὅπου ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπικνεύρῃ τοὺς λατρευτοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποῖους ἐφοβείτο, ἐμίσει καὶ ἐσυγχώρησε καὶ θὰ θέτῃ τὴν κεφαλήν του εἰς τὰ γόνατά των;

«Ἄς ἐπισπεύσωμεν τὴν ἡμέραν αὐτήν! Ἀσεβήσωμεν πρὸς τοὺς ναοὺς των, γυμνώσωμεν τὰ ἱερά των, περιφρονήσωμεν τὴν δυνάμιν των, ὑβρίσωμεν τὴν δόξαν των. Οἱ ἐπιτιθημένοι ἐναντίον των τοὺς ἐλευθερόνουν, ἐλευθερόνουντες τὸν κόσμον.

«Ἄς φύγουν καὶ θὰ τοὺς ἀνακαλέσωμεν. Ἄς κοιμηθοῦν ἡσυχοὶ καὶ θὰ τοὺς ἐξυπνήσωμεν.

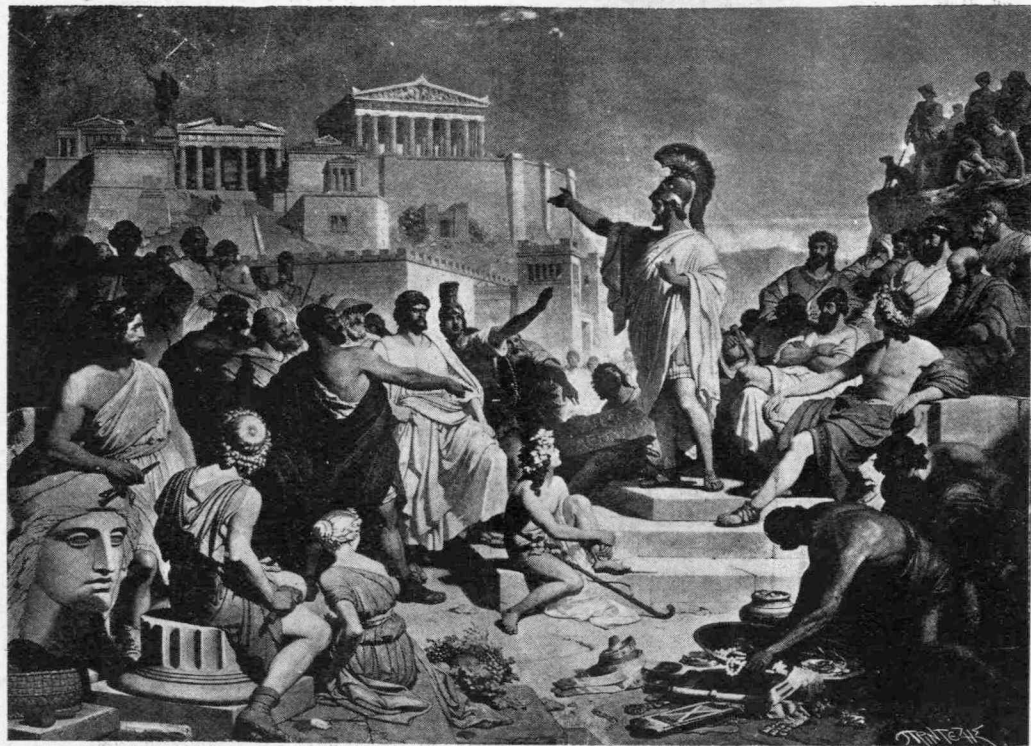
«Ἄς χαριετίσωμεν μὲ τὰ χαρωπὰ τραγούδιά μας τὴν ἀφίξιν, τὴν ἀναχώρησιν καὶ τὴν ἐπάνοδον τῶν θεῶν!»

Ἐσιώπησε. Ὅλοι ἐσιώπων ὡς ἐκείνη. Αἴφνης ἔρρηξε κραυγὴν ἀγρίαν, ἔρριψε μακρὰν τῆς τὸν κλάδον τῆς δάφνης, ἔτεινε τὰ χεῖρά της πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔπεσε νεκρά.

Τὰ ὠρὰ χεῖλη της ἐμειδιούσαν.

Οἱ ἱερεῖς ἐστράφησαν πρὸς τοὺς καταπληκτοὺς ἀπεσταλμένους, πρὸς τὸν τρομαγμένον λαόν. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον τὸ ὠρὸν πρόσωπον καὶ εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν καὶ τραχεῖαν: ἐβλασφήμησε!»

Αἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔμαθον τὰ λόγια τῆς Πυθίας.

Ο ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΡΗΤΟΡΕΥΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΝΥΚΑ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

(Αἱ μαθήτριά, ἡ Ἑλλη καὶ ἔπειτα ὁ Ἄλκιβιάδης.)

Θεοδότη. Δὲν εἶχα λοιπὸν δίκαιον νὰ φοβοῦμαι διὰ τὴν Ἀσπασίαν, εἰς τὴν νέαν πάλιν αὐτὴν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Ἐλευσίνα; Τί ἤθελε νὰ μνηθῆ εἰς τὰ μυστήρια, ἀφοῦ ἄλλως τε δὲν πιστεύει εἰς αὐτά;

Ἑλλη. Καὶ διατί νὰ μὴ ἐμυεῖτο ἐπὶ τέλους; Ἀφοῦ ἡ ἀμυθὴς Τελεσίππη ἀκολουθεῖ τὴν ἱερὰν πομπὴν μετὰ τὸν τίτλον τῆς συζύγου τοῦ διευθύνοντος αὐτὴν βασιλέως, ἡ Ἀσπασία ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀμύητος;

Θεοδότη. Δὲν λέγω τοῦτο, διότι ἡ Ἀσπασία εἶναι ἡ μόνη μεταξὺ ὄλων τῶν μνημένων, ἴσως, ἡ ὁποία ἐμβιβθύνει εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν μυστηρίων καὶ ἡ ὁποία δὲν ἀπατάται ἀπὸ τοὺς τύπους. Ἀλλὰ ἦτον ἀνάγκη νὰ δώσῃ πάλιν ἀφορμὴν ἐξεγέρσεως ἐναντίον τῆς;

Μελπομένη. Ἡ Θεοδότη ἔχει δίκαιον. Ἡ Ἀσπασία ἀπήτησε νὰ μνηθῆ εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια, χωρὶς νὰ ἔχη προηγουμένως μνηθῆ εἰς τὰ μικρά. Ὁ Ἴππονόικος ὁ χορηγὸς τοῦ Σοφοκλέους, εἶναι καὶ ὁ μέγας δαδοῦχος τῶν Ἐλευσινίων, αὐτὸς δ' ἐφιλοξένησε τὸν Περικλέα καὶ τὴν Ἀσπασίαν εἰς τὴν ἐκεῖ πλουσίαν ἔπαυ-

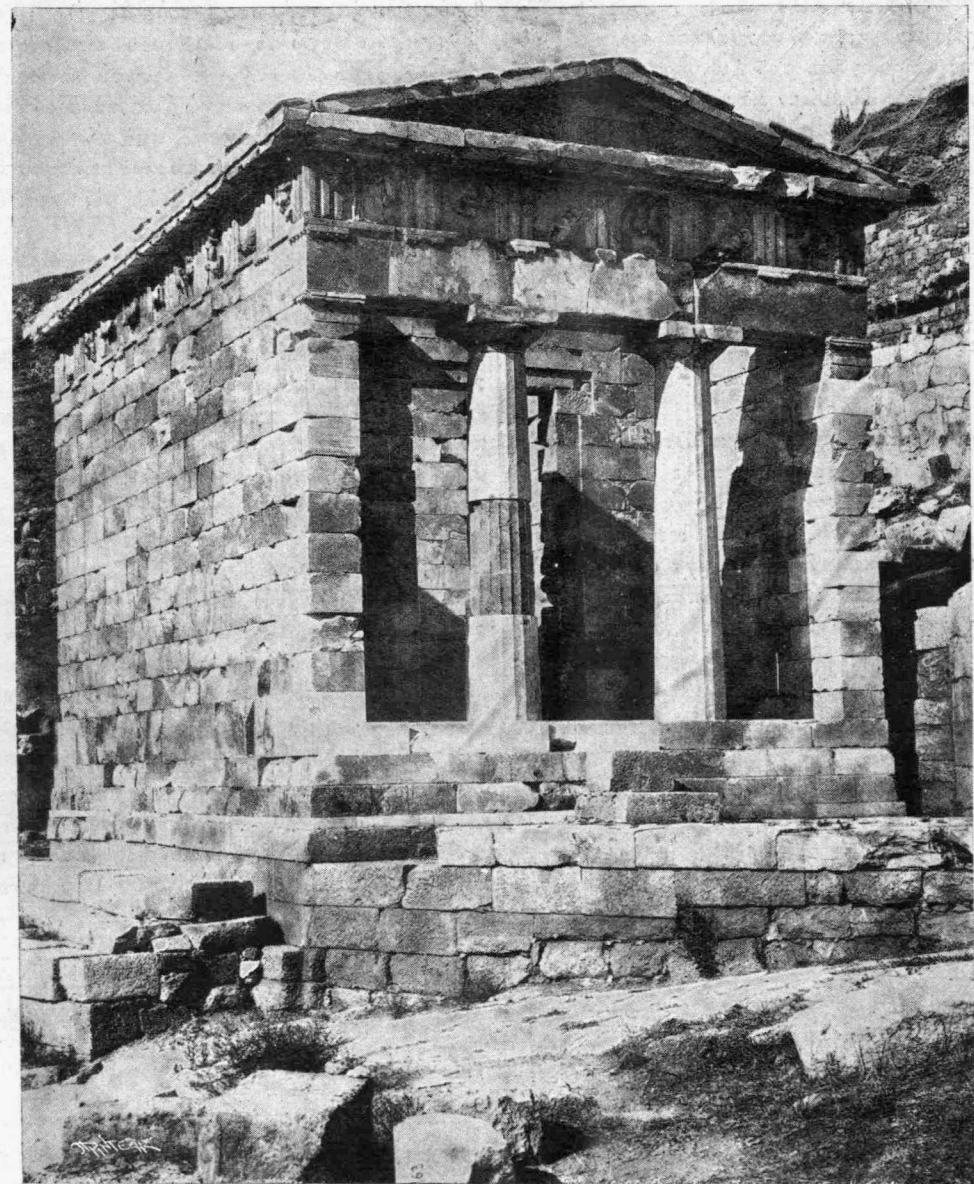
λίν του καὶ αὐτὸς ἐπέισθη νὰ τὴν εἰταγάγῃ εἰς τὸν ναὸν τῆς Δήμητρος παρὰ τοὺς νόμους.

Ἑλλη. Ἡ Ἀσπασία εἶναι τόσο εὐφυής, ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ ὑποστῇ τὴν ἐξάμηνον δοκιμασίαν διὰ νὰ ἐννοήσῃ τὰ καθήκοντά τῶν μυστῶν.

Θεοδότη. Ναί. Ἄλλ' ὁ νόμος εἶναι ρητὸς καὶ οἱ παρβαίνοντες αὐτὸν τιμωροῦνται. Ἐπειτα ἡ Ἀσπασία εἶχε πολὺ ἐξοργίσει τὴν Τελεσίππην, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πομπῆς καὶ αὐτὴ διωργάνωσε πάλιν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν φοβερὰν συνωμοσίαν ἐναντίον τῆς.

Μυριώ. Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἡ Ἀσπασία ἔχει ἄδικον. Διατί νὰ ἐξοργίζῃ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ἡ ὁποία ἐπὶ τέλους δὲν ἔχει λόγους νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Διότι οἰκδῆποτε ἄλλη εἰς τὴν θέσιν τῆς θὰ τὴν ἐμίσει καὶ διότι ἐπῆρε τὸν ἄνδρα τῆς καὶ διότι ἰδίως τὴν ἐχώρισεν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς.

Θεοδότη. Καὶ ὅμως ἡ Ἀσπασία δὲν ἔμπορει νὰ τὴν ὑποφέρῃ. Φαντασθῆτε ὅτι ἐνῶ ἐπερνοῦσεν ἡ πομπὴ μετὰ φανούς καὶ λαμπάδας ἔξω ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Ἴππονόικου καὶ ἡ Τελεσίππη ἐκαμάρωνεν εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἐπιμελητοῦ τῶν μυστηρίων βασιλέως συζύγου

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

της, ἡ Ἀσπασία εἶπεν εἰς τὸν Περικλέα δυνατὰ ὥστε νὰ ἀκουσθῆ καὶ ἀπὸ τὴν Τελεσίπην καὶ ἀπὸ τὴν Ἐλπινίχην καὶ ἀπὸ τὸν μάντιν Λάμπωνα: Ἴδὲ μὲ τί καμάρια βυθίζει ἡ ἀηδὴς χονδροτελεσίπην. Δὲν ἐφθνε δὲ ὑπανδρεύθη ὡς τῶρα τρεῖς ἄνδρες, ἀλλὰ ἠθέλησε τῶρα εἰς τὸ γῆρας τῆς νὰ γίνῃ καὶ τοῦ Διονύσου ἱέρεια καὶ μυστικὴ φίλη. Τὸ μόνον κακὸν εἶναι ὅτι καὶ ὁ νεαρὸς Θεὸς τῆς χρᾶς θὰ τὴν διώξῃ καὶ τότε δὲν τῆς μένει τίποτε νὰ ἐκλέξῃ πρὸς τὸν Σειληνίον ἐκεῖνον, τὸν ἀνιδέστατον.

Ἐλλη. Εἶναι ἀδύνατον ἡ Ἀσπασία νὰ εἶπε τέτοια λόγια, τόσο μωρὰ καὶ πρόστυχα καὶ χυδαῖα.

Θεοδότη. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἦτο ἐκεῖ καὶ φάνηκε ὅτι ὄχι μόνον ἐλέγχθησαν, ἀλλὰ καὶ ἠκούσθησαν ἀπὸ πολλούς, οἱ ὅποιοι ἐξηγητήθησαν ἐναντίον τῆς Ἀσπασίας.

Ἐλλη. Ὑποθέτω ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι διχβολαί. Οὔτε οἱ Ἐλευσίνιοι, οὔτε οἱ Μεγαρεῖς ὑποφέρουν τὴν Ἀσπασίαν. Ἡξέυρετε ὅτι ἄλλοτε πρὶν νὰ γείνη σύζυγος τοῦ Περικλέους ἐκεῖ εἶχε ζῆσει καὶ ἐκείθεν κακῶς εἶχε διωχθῆ.

Θεοδότη. Φαίνεται ὅτι αἷτι παρόμοιον συνέβη καὶ πάλιν. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ ὁποῖος ἔρχεται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα καὶ ὁ ὁποῖος γνωρίζει τὰ καθέκαστα.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀλκιβιάδης, νέος ὠραιότατος καὶ πολυτελῶς ἐνδεδυμένος).

Ἀλκιβιάδης. Χαίρετε, ὠραία μου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἀσπασθῶ. Τὸ κάλλος μακρύνεται καὶ ἡ νεότης φεύγει. Ἄς χρωρῶμεν ἐνὸς ἡμεῖς νεοί.

Ἐλλη. Πάντοτε τρελλός.

Ἀλκιβιάδης. Ἀλλὰ καὶ πάντοτε εὐτυχημένος καὶ καλός. Ἐγὼ συνθηκολογήσει μὲ ὅλους τοὺς νέους θεούς. Ὁ Ἀπόλλων, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Ἄρτεμις, εἶναι καλοὶ μου φίλοι.

Μελπομένη. Θὰ μᾶς εἰπῆς τίποτε εἰδήσεις ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα; Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ἀσπασία ἐμνήθη εἰς τὰ μυστήρια;

Ἀλκιβιάδης. Καὶ διατὶ ὄχι; Ἐὰν θέλετε ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ σᾶς μῆσω εἰς μυστήρια πολὺ πλεον τερπνὰ ἀπὸ τῆς Ἐλευσίνας.

Θεοδότη. Εἶσαι ἀνυπόφορος, φίλε. Ἡμεῖς ἀνησυχούμε δι' ὅσα λέγονται περὶ τῆς Ἀσπασίας.

Ἀλκιβιάδης. Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ ἡ Ἀσπασία δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων ποὺ ἀφήνουν νὰ ἡττηθοῦν ποτε καὶ εἰς τίποτε. Ἐνθυμεῖσθε ὅταν τὴν ἐμέμφοντο, διότι αὐτὴ εἰσῆγαγε τὴν πολυτέλειαν εἰς τὰς Ἀθήνας; καὶ ὅτι αὐτὴ παρεκίνησε τὸν Περικλέα νὰ μεταφέρῃ εἰς Ἀθήνας τὸν θησαυρὸν τῆς Δήλου διὰ τὴν ἀνέγερσιν τῶν

μνημείων. . . Λοιπὸν ἡ Ἀσπασία μὲν τότε δὲν κατεδέχθη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κατηγορίας ἐκείνας, ἔθεσεν ὅμως εἰς τὸ στόμα τοῦ Περικλέους τὴν φράσιν ἐκείνην, δι' ἧς τοὺς μὲν ἐχθροὺς του ἀπεστόμωσε, τοὺς δὲ φίλους του ἐνθουσίασε. «Θέτω τὸ ὄνομά μου εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν μακρὴν καὶ χρυστελεφαντίνην δόξαν τῶν Ἀθηναίων καὶ πληρόν ἐγὼ ὅλα τὰ ἔξοδα». Μεγαλοφυστέρᾳ ἀπάντησις ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἐδόθη ποτὲ εἰς λαόν. Καὶ εἶναι ἀπάντησις χαλκευθεῖσα μέσα εἰς τὸ μεγαλοφυῆ καὶ ὠραῖον κεφάλαι τῆς διδασκαλίας.

Θεοδότη. Ναι, ἀλλὰ τῶρα διαδίδουν ὅτι ἐνέπαιξε τὰ Ἐλευσίνια καὶ ἀπεκάλεσεν ἀγύρτες τοὺς ἱεροφάντας. Ἔπειτα. . .

Ἀλκιβιάδης. Μὴν τυχρῆτεσθε. Ἡ Ἀσπασία θὰ ἐξέλη πάλιν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν θριαμβευτικῶς ὡς πάντοτε. Μόνον ὁ γέρον Ἴππώνιος δὲν θὰ τὴν συγχωρήσῃ, διότι ἐπεριφρόνησε τὸν ἔρωτά του.

Ἐλλη. Μὲ πόσῃν ἀσέβειν ὁμιλεῖς διὰ τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία σὲ ἐμεγάλωσεν καὶ σὲ ἠγάπησε σὰν παιδί της.

Ἀλκιβιάδης. Ἡ Ἀσπασία ἦτο φίλη μου, ποτὲ μητέρα μου. Αἱ ὠραῖαι γυναῖκες δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶναι μητέρες ἀνδρῶν.

Μελπομένη. Ξεύρετε, ὅτι ὁ Ἀλκιβιάδης ἦτο καὶ αὐτὸς ὡς πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τρελλός διὰ τὴν Ἀσπασίαν; Δὲν θὰ μείνῃ λοιπὸν ἐπιφανὴς Ἀθηναῖος ἄτρωτος. . .

Ἀλκιβιάδης. Μὴν ἐμπαίζης, διότι ἀπὸ σήμερον διαδέχεσαι κάθε ἄλλον ἔρωτά μου. Εἶσαι νέος καὶ ὠραῖος. Ὁ Κλεόβουλος σου ἀπουσιάζει εἰς τὸν Πόντον. Ἐπιθυμῶ. . .

Ἐλλη. Εἶσαι τρελλός! Πρόσεξε εἰς ὅ,τι λέγεις. . .

Θεοδότη. Μὴν τὸν ἀκούετε, ἀστεῖζεται. Ἔλα τέλος πάντων. Εἰπέ μᾶς τί συνέβη μὲ τὸν Ἴππώνιον.

Ἀλκιβιάδης. Αὐτὰ θὰ τὰ μάθετε ἀπὸ τὴν Ἀσπασίαν. Ἐγὼ τὴν συνήτησα φεύγουσαν τὴν φιλοξενίαν τοῦ Ἴππώνιου, λυσίκομον, μὲ τὸν πέπλον μόνον καλύπτοντα τὸ πρόσωπόν της καὶ ἀκολουθουμένην ἀπὸ πλῆθος προσκυνητῶν τῆς Δήμητρος, οἱ ὅποιοι τῆς ἐφέροσαν μὲ κάποιον αὐθάδειον, ἐξαγριωθέντες ἀπὸ τὸν μάντιν Λάμπωνα.

Ἐλλη. Φρικτὸν! Δυστυχῆς Ἀσπασία!

Ἀλκιβιάδης. Δυστυχῆς! Κάθε ἄλλη, ναί. Ἡ Ἀσπασία ὄχι. Αὐτὴ ὅταν ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ὅτι τὸ πλῆθος ἐγένετο αὐθαδέστερον, ἀπέσπασε τὸν πέπλον ἀπὸ τὸ πρόσωπόν της, ἐστάθη ἀτρόμητος εἰς τὸ μέσον ὄλων, περιέφερε γύρω

τῆς τὸ θαυμάσιον βλέμμα της καὶ μὲ τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν γόησσαν εἶπε:

Λοιπὸν, ναί, εἶμαι ἡ Ἀσπασία. Τί θέλετε; καὶ διατὶ γίνεσθε ἔρμαια τῶν ἐχθρῶν τοῦ πρώτου πολίτου τῶν Ἀθηναίων; Με κατηγοροῦν ὅτι εἰσέδυστα παρκατόμως εἰς τὰ ἄδυτα τῶν μυστηρίων; Ποῖοι; οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ εὐφρόστεροι τῶν Ἑλλήνων, συνηγοροῦν ὑπὲρ τοῦ σκοτούς, αὐτοὶ ποὺ ἐξῆσαν πάντοτε εἰς τὸ φῶς. Οἱ προστατευόμενοι ἀπὸ τὴν Παλλάδα, ἀπὸ τὴν θεὸν τὴν ἀληθινήν καὶ σεμνήν, ἧς τὸ ἄγαλμα φωτίζει τὴν Ἑλλάδα ὅλην εὐρίσκουν ἀνέξιαν τὴν σύντροφον

τοῦ Περικλέους νὰ ἀτενίσῃ τὰς σκοτεινὰς θεότητας τοῦ Ἄδου;

Καὶ οἱ τέως διώκται της ἔμειναν κτάπληκτοι καὶ διὰ τὸ κάλλος της καὶ διὰ τὰ ὠραία λόγια της καὶ ἀμέσως ἠνοιζαν ἐμπρὸς της τὸν δρόμον καὶ ἀναφωνοῦσαν μὲ θαυμάσιον: Εἶναι ὠραία καὶ θεῖα ἡ Ἀσπασία.

Ἄντι λοιπὸν νὰ ἀνησυχῆτε δι' αὐτὴν φροντίσατε νὰ τὴν μιμηθῆτε εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ τὴν διαδεχθῆτε, θριαμβεύουσαι καὶ γοητευτικαὶ καὶ πνίσιχοι ὅπως ἐκείνη.

Ναυτικῆ ἢ Φιλάρχειος.

Ἡ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια)

Μαρία. Εἶχαμε τὴν ἀγάπην μας τὴ μετὰ ἡ Μαρία πηγαίνει καὶ πέρνει ἕνα ἀγαλματὰκ γάλῃ, τὴ γιγαντεμένη ποῦ ἀντεπροσώπευε Ἐρμού). Θέλετε νὰ δεχθῆτε καὶ αὐτὸν τὸν Ἐρμῆν;

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ. Πῶς ἡ μητέρα σου ἦταν ἐκεῖ. (Πρὸς τὸν Κῶστα) Δὲν μοῦ τῶχες πεί.

Μαρία. Ὁχι. Εἶχαμε τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ, μιὰ ὄμορφη μεσαιωνικὴ Παναγία, ποῦ μὲ στέμμα Βυζαντινῆς αυτοκρατορίσσης, μᾶς ἐγλυκοκύταξε μὲ ἀπὸ τὸ σκουργιασμένο κάδρο της.

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ. Καὶ ποῖος σᾶς πάντρεψε.

Μαρία. Ἐνας παπᾶς, ποῦ μόνον εἶξευρε νὰ διαβάσῃ, εὐλόγησε τὸ γάμον μας. Τὰ στέφανά μας τάπλεξα ἐγὼ ἀπὸ ρισσοὺς καὶ ἀπὸ ὀλόασπρα τοῦ κάμπου ἀγριολούλουδα.

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ. Τί ὄμορφα ποῦ τὰ λείει. Εἶχε δίκη τὸ παιδί αὐτὸ νὰ ξελογιασθῆ. (Πρὸς τὴν Μαρίαν) Αἶ τῶρα ὅ,τι ἔγεινε, ἔγεινε.

Μαρία. Καὶ τὸ ἐσυγχωρήσατε. Καὶ τὸ βραχιόλι αὐτὸ εἶναι ὁ ἀραβῶνας τῆς ἀγάπης σας. Τί ὠραῖο βραχιόλι! Καὶ πῶς ἀγαπῶ τὴν πέτρα αὐτὴ, ποῦ εἶναι σὰν νὰ ζῆ, σὰν νὰ αἰσθάνεται, σὰν νὰ παθαίνειε μαζί μας. (τῆς φιλεῖ τὸ χέρι). Κι' ἐγὼ τί νὰ σᾶς δώσω; (σηκώνεται πέρνει ἀπὸ ἕνα τραπέζι τὴν εἰκόνα τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὴν προσφέρει). Αὐτὸ εἶναι τὸ πολυτιμότερο στολίδι τοῦ κόσμου ὅλου. Εἶναι ὁ ναὸς μᾶς θρησκείας, ποῦ εἶναι ἡ θρησκεία μου! Ἡ θρησκεία τῆς ὠραιότητος.

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ (εἰς τὸν Κῶστα) Τί εἶναι αὐτὲς ἡ θρησκείες;

Κ ὠ σ τ α ς. Ἡ Μαρία, μητέρα, ὡς καλλιτέχνις λατρεύει τὰ ὠραία πράγματα.

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ. (κατ' ἰδίαν) Ἐκατάλαβα! χαλασμένο κεφάλι!

Μαρία. (ἐν τῷ μεταξὺ ποῦ ἐκείνοι 'μιλοῦν

ἡ Μαρία πηγαίνει καὶ πέρνει ἕνα ἀγαλματὰκ Ἐρμού). Θέλετε νὰ δεχθῆτε καὶ αὐτὸν τὸν Ἐρμῆν;

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ (μόνη της). Καλὰ ποῦ δὲν μοῦδωκε κανένα γυμνὸ ἀπ' αὐτὰ, γὰρ νὰ τὸ προσφέρω στὰ κορίτσια μου.

Μαρία. Θέλετε νὰ ἀφήσετε τὸ καπέλλο σας, νὰ φρεσκαρισθῆτε λιγάκι; (Ἡ κ. Μερμιδῶφ σηκώνεται καὶ βγάζει τὸ καπέλλο της). Ὡς ποῦ νὰ ἐτοιμισθῆ τὸ τσαῖ θέλετε νὰ κᾶμωμεν ἕνα γύρω στὸν κήπο, νὰ δῆτε τὸ σπιτικό μας.

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ. Ἄν θέλετε. Πέρνομεν πρῶτα τὸ τσαῖ. Ἡμῶν τόσο παραγμένη τὸ μεσημέρι, ὥστε δὲν ἔφαγα τίποτε.

Μαρία Ἀμέσως. (Τρέχει πρὸς τὸ τραπέζι, ἀποσύρει τὸ παραβάν). Κῶστα, βοήθησε καὶ σύ. Φέρε ἀπὸ μέσα τίποτε. Εἰπέ τῆς Ἄννας. (Ὁ Κῶστας βγαίνει). Ἀφοῦ πεινάτε, νὰ σᾶς ἐτοιμάσωμεν ἕνα μικρὸ γουλιέ. Ἐχωμεν κρύο πουλί, χαβιάρι, ραβδὸν πάω νὰ φροντίσω, θὰ σᾶς ἀφήσω μιὰ στιγμὴ μόνον (βγαίνει)

Κα Μ ε μ ι δ ὠ φ. Ὡ Θεέ μου! θὰ σκάσω. Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ πειά (Στρέφει πρὸς τὰς εἰκόνας καὶ τὰς πησιάζει). Αὐτὰ εἶναι ἡ λατρείες της, ἡ θρησκείες της: τσαρλατάνα! Μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ τὸν ἐξετρέλλανε. Νὰ ἰδοῦμε ἡ θρησκεία της ὡς πότε θὰ τὴν βοηθήσῃ.

Κ ὠ σ τ α ς (μὲ δύο πιάτα εἰς τὰ χέρια). Ἐδῶ μητέρα μου, βρίσκεται πάντα τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα. Θὰ φάμε περίφημα. Γιατὶ καὶ ἐγὼ μὲ τῆς συγκινήσεις της σημερινῆς εἶμαι νηστικός. (ἀφήνει τὰ πιάτα καὶ κάθεται κοντὰ εἰς τὴν μητέρα του). Μὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια, μανούλα μου, ποῦ τῶρα ποῦ εἶδες τὴν Μαρία ἠσύχασες. Αἶ! πέ μου, πῶς δὲν εἶσαι πειὰ ἀπελπισμένη Πῶς

θά παύσης πειὰ νὰ μοῦ λές, ὅσα μούλεγες τρεῖς ἡμέρες τώρα, ποῦ ἀρχισα καὶ ἴγὼ νὰ πι- στεύω πῶς εἶμαι κατεστραμμένος. Πῶς ἔκαμα μιὰ μεγάλη ἀνοησία.

Δὲν εἶναι ἀλήθεια, πῶς ἡ Μαρία εἶναι θαν- μασία καὶ ἀλλοιώτικη ἀπὸ τῆς ἄλλης γυναῖκες;

Μαρία καὶ Ἄννα (φέρουσαι διάφορα τρό- φιμα, καρποὺς καὶ κρασιὰ ἐπάνω εἰς ἓνα δί- σκον. Ἡ Ἄννα βάζει ἀμέσως τὰ σερβίτσια). Μὲ συγχωρεῖτε, ἄργησα ἰλιγάκι (Ἐτοιμάζει τὸ τσαΐ) ἐλάτε, πλησιάσετε.

(Ἡ κ. Μεμιδώφ πλησιάζει ὡς καὶ ὁ Κώστας).

Κα Μεμιδώφ. Τί πλούτος, τί πολυτέ- λεια! Ἡξέρες ἀπὸ ποῦ νὰ τὸν πιάσης αὐτὸν τὸν φαγά. Ἄν καλά, καινούριο κοσκινάκι μου καὶ ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω.

Μαρία. (προσφέρει τσαΐ καὶ ετοιμάζει ταρτίνες μὲ χαβιάρι) Νομίζετε ὅτι αὐτὸ μπο- ρεῖ νὰ λεχθῆ γιὰ τῆς γυναῖκες Ἐγὼ, δὲν ἄλ- λαξα τίποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ μου. Σὰς βεβαιῶ.

Κα Μεμιδώφ. Ὡστε ζῆτε πάντοτε μὲ τόσην πολυτέλειαν. Μὰ τότε θὰ ἔχετε πολὺ μεγάλα ἔξοδα.

Μαρία (προσφέρει τὴν ταρτίνα καὶ δίδει καὶ κρασί). Μὰ θὰ εἴμεθα καὶ δύω νὰ ἐργαζώ- μεθα καὶ νὰ κερδιζόμεν.

Κα Μεμιδώφ (μὲ ὕφος εἰρωνικόν.) Πῶς θὰ ἐξακολουθήσης νὰ ἐργάζεσαι καὶ ὡς κυρία Με- μιδώφ. Ἀλλὰ τότε ὁ γάμος σας δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ γνωστὸς ἐδῶ. Δὲν εἶναι εἰς τῆς συνήθειες τῆς τάξεώς μας, τοῦ κύκλου μας...

Μαρία. Θὰ τὸ κάμωμεν νὰ γίνῃ. Αἱ! Κώστα.

Κα Μεμιδώφ. Μὰ ἀφοῦ δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκην.

Μαρία. Ὑπάρχουν τόσοι δυστυχεῖς ποῦ ἔχουν ἀνάγκην. Τόσοι πτωχοὶ, ποῦ θὰ ἐβοη- θούσα...

Κα Μεμιδώφ. Καὶ ποῖος θὰ φροντίζῃ τὸ σπῆτι σας;

Μαρία. Ὡ! τὸ σπῆτι! Ἐχουν τώρα τό- σους ὑπῆρτας εἰς τὰ σπῆτια, ὥστε νὰ μὴ μένη πλέον εἰς τὴν κυρίαν παρὰ μόνον ἢ ἐπίβλεψις. Ἄλλως τε θὰ ἐργάζομαι ὅταν θὰ ἔχω καιρὸ. Θὰ ἦναι ἡ ὥραιότερα μου διασκέδασις. Μήπως ἐσεῖς δὲν διασκεδάσετε;

Κα Μεμιδώφ. Ὅχι βέβαια γιὰ νὰ κερδι- ζῶ χρήματα.

Κώστας. Πῶς! μητέρα; Καὶ τὰ χαρζά;

Κα Μεμιδώφ. Τὰ χαρτιὰ δὲν εἶναι δου- λειὰ. Εἶναι κάτι ποῦ κινεῖ τὸ ἐνδιαφέρον.

Μαρία. Καὶ νομίζετε ὅτι ὅταν καθίσω ἀν- τικρυ εἰς ἓνα πίνακα μὲ ἄσπρο πανὶ καὶ ἀρ- χίσω νὰ δίδω ζωὴν εἰς τὴν σκέψιν μου, καὶ νὰ

τὴν ντύνω μὲ γραμμάς, μὲ φῶς, μὲ χρώματα, ὅτι τὸ ἔργον μου δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. Καὶ ὅταν βάζω εἰς αὐτὸ ὅ,τι ἔχω καλλίτερον ἀπὸ τὴν ζωὴν μου, ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου, ἀπὸ τὴν φαντα- σία μου, ὅταν αἰσθάνωμαι ὅτι δημιουργῶ, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη. Ἀλλὰ μιὰ τέτοια ἐργα- σία ἐξυψώνει, ἐξευγενίζει, εἶναι δύναμις, τιμὴ, χαρὰ. Θὰ ἀνοίξωμεν ἡμεῖς τὸν καλὸν αὐτὸν δρόμον...

Κα Μεμιδώφ. (Εἰρωνικωτάτη). Ὡστε ὁ Κώστας Μεμιδώφ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν γυναῖκα του νὰ ἐργάζεται...

Μαρία. Θὰ ἐπιτρέψῃ; Εἶναι βαρεῖα ἢ λέξις σας. Καὶ ἔστὸ λεξικὸν τῆς ἀγάπης μας δὲν ὑπάρχει ἡ λέξις αὐτή. Ἐπιτρέπει... εἶναι δουλικὴ λέξις. Καὶ ἡμεῖς μόνον μὲ λόγια ἀγά- πης συνειοούμεθα. Ἐπειτα τὰ ζητήματα αὐτὰ ἐμεῖς τὰ ἐκανονίσαμεν πρὸ τοῦ γάμου. Γιατὶ καὶ ἑκατομμυριούχος νὰ ἦταν ὁ Κώστας, ἐγὼ τὴν ἐργασίαν μου δὲν θὰ τὴν ἄφηνα. Εἶναι τιμὴ!

Κα Μεμιδώφ. Εἰς τὴν τάξιν τὴν ἰδικὴν μας τιμὴ καὶ χαρὰ τῆς γυναικὸς εἶναι τὸ σπῆτι τοῦ ἀνδρός της...

Μαρία. Τὸ σπῆτι μας! ἢ φωλειὰ μας ποῦ θὰ τὴν χτίσωμεν μαζή. Ποῦ σὲ κάθε τῆς τύχης ἀναποδῶ θὰ εἴμεθα δυο, ἔτοιμοι, δυνατοί, ὄπλισμένοι γιὰ τὴν πάλην καὶ γιὰ τὴν νίκη. Ἀπὸ τὴ φωλειὰ τὴν ἰδικὴν μας μόνον τραγοῦ δια χαρὰς θ' ἀκούονται. Ποτὲ γρύνιες καὶ θρήνοι.

Κα Μεμιδώφ. Τί αἰσιοδοξία! (μὲ κακίαν) Ἐχεις ὥραιον χαρακτήρα, Μαρία, καὶ πολλὴν φαντασίαν... (βλέπει τὴν ὥραν). Κώστα, παιδί μου! Πρέπει νὰ πᾶς γιὰ ἀμάξι.

Μαρία. (σηκώνεται) Πῶς τόσο γρήγορα!

Κα Μεμιδώφ. Ὁ πατέρας του δὲν ξέρει πῶς ἦλθα ἐδῶ. Ξέρεις, οἱ ἄνδρες δὲν πέρνουν τὰ πράγματα ὅπως ἡμεῖς. Ὁ Γιωργάκης μά- λιστα εἶναι λίγο πειραγμένος μαζή σου, γιατί ἄφησες τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του τόσους μῆ- νες τώρα ἀτελείωτη.

Κώστας (σηκώνεται) Ἐγὼ φεύγω καὶ σεῖς συνειοείθε, γιὰ τὸ ζήτημα τῆς εἰκόνας...

Κα Μεμιδώφ. Νὰ μὴν ἀργήσης; (ὁ Κώστας φεύγει) Ναί. Αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἦταν ἡ αἰτία...

Μαρία. Τῆς γνωριμίας μου μὲ τὸν Κώστα, τῆς εὐτυχίας μου...

Κα Μεμιδώφ. (ἰδιαιτέρως). Καὶ τῆς δυ- στυχίας μου!

Μαρία. Καὶ θὰ τὴν τελεώσω. Καὶ θὰ τὴν κάμω πολὺ ὥραιαν. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἔλθω τώρα νὰ ἐργασθῶ, ὁ Κώστας μὲ ἐγέλασε. Μοῦ παρέ- στησεν ὅτι ὁ πατέρας του, ὅπως καὶ σεῖς συγκα- τετίθεσθαι εἰς τὸν γάμον μας, τώρα δὲν ἔμπορῶ

νὰ ἔλθω εἰς τὸ σπῆτι σας. Ξέρετε αὐτὸ μὲ πειράζει φοβερὰ. Τὸ ψέμα τοῦ Κώστα, εἶναι ἀσυγχώρητον, δὲν θὰ ἔλθω βέβαια νὰ παίζω κωμωδίας...

Κα Μεμιδώφ. Μιὰ ἰδέα! Νάρθησ αὔριο τὸ πρῶτ' ἔτης ἐννῆα. Μόλις θὰ μᾶς ἰδῆς καὶ θὰ σὲ δοῦμεν. Ὁ Γιωργάκης θὰ ἔχῃ φύγει. Καὶ ἡμεῖς θὰ σ' ἀφήσωμεν νὰ ἐργασθῆς μόνη μὲ τὴν γλαγιά. Οὔτε ὁ Κώστας ποῦ θάρθῃ τώρα μαζή μου, γιατί ἔχει δουλειὰ καὶ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μείνῃ στὸ σπῆτι ἀπόψε, θὰ τὸ μάθῃ. Ἐγὼ μὲ τὸν Γιωργάκη θὰ συνοδεύσωμεν στὸ βαπόρι μία φιλενάδα μας ποῦ φεύγει γιὰ τὴν Ἀλε- ξάνδρεια. Τὰ κορίτσια μὲ τὸν Κώστα καὶ τὴν ἐξαδέλφη των τὴν Ἑλένη θὰ πᾶνε εἰς τὸ ἐμ- πορικὰ. Θὰ ἐξακολουθήσης τὴν εἰκόνα καὶ ἔτσι θὰ εὔρω κ' ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ μιλήσω μὲ τὸν Γιωρ- γάκη, νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά σου καὶ ἔτσι προ- ετοιμάζομεν τὰ πράγματα...

Μαρία. Καλὰ. Τότε ἔρχομαι... Ἀφοῦ θὰ μείνω μόνη μὲ τὸ μοντέλο μου. (ἀκούεται ἀμάξι).

Κα Μεμιδώφ. (σηκώνεται καὶ βάζει τὸ καπέλλο της). Κατάμονες δυὸ ὥρες ὀλόκληρες.

Κώστας (εἰσέρχεται). Ἐτοιμὴ μητέρα; Κα. Μεμιδώφ. Λοιπὸν σύμφωνοι. (τὴν ἐνάγκαλιζεται). Ἀντίο Μαρία... (Ἀποχαιρε- τῶνται. Ὁ Κώστας καὶ ἡ μητέρα του φεύγουν).

Ἡ Μαρία μόνη. (Ρίχνεται εἰς ἓνα κά- θισμα). Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε. Ἄλ- λοιώτικη γυναῖκα ἢ πεθερά μου. Φαίνεται ὅτι ἄλλα νὰ λέῃ καὶ ἄλλα νὰ αἰσθάνεται. (βλέπει τὸ δακτυλίδι) τί ὥραία ὀπά! θαυμασία πέτρα μὲ τόσα χρώματα. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως τόσο δυ- σφημισμένη! ἢ πέτρα τῆς γουρσουζιάς, τῆς δυ- στυχίας. (Σκεπτικῆ) Νάξερην ἀραγε αὐτὸ ἢ πε- θερά μου καὶ μοῦ τὴν ἐχάρισεν, ὡς ἀρραβῶνα συμφορᾶς. (κτυπᾷ ἢ πόρτα). Ἐμπρός.

Ἄννα. Κυρὰ εἶναι τὸ μοντέλο σας. Ἡ τσιγγάνα. Καὶ ρωτᾷ ἂν θὰ ἐργασθῆτε σήμερα.

Μαρία. Ναί, ἂς ἔλθῃ. Πρέπει νὰ τελειώ- νωμεν. (Εἰσέρχεται μία τσιγγάνα, ντυμένη μὲ κόκκινο ἀτλαζένιο φόρεμα μὲ χρυσὰ φλωριά στὸ κεφάλι καὶ στὸ λαιμὸ καὶ μὲ ἓνα ντέφι).

Τσιγγάνα. Γεῖά σου καὶ χαρὰ σου! Κοκκῶνα μου.

Μαρία. Καλῶς τὴν. Ξέρεις, σήμερα, εἶμαι κουρασμένη. Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ ἐργασθῶ πολὺ.

Τσιγγάνα. Πρέπει, κυρὰ μου, νὰ τελει- ώνωμεν, γιατί αὔριο φεύγουμε.

Μαρία. (τὴν τοποθετεῖ καὶ ἀρχίζει νὰ ζω- γραφίζῃ). Καὶ ποῦ πάτε;

Τσιγγάνα. Ὅπου θέλει ὁ Θεός. Ρωτᾶς, κυρὰ μου, τὰ πουλιὰ ποῦ πᾶν, ἅμα φυσηθῆν ὁ βορρᾶς καὶ πιάσουν τὰ πρωτοβρόχια.

Μαρία (ζωγραφίζουσα). Τί ὥραία λόγια καὶ τί ζωγραφιστὰ ποῦ μιλεῖ (πρὸς τὴν τσιγγάνα) γιὰ πέ μου ποῖα εἶναι ἡ πατρίδα σου;

Τσιγγάνα. Ὅπου κάμπος μὲ λουλούδια καὶ μὲ φῶς κ' ὅπου οὐρανοὺς μὲ ἄστρα στολι- σμένους ἐκεῖ εἶναι ἡ πατρίδα μας.

Μαρία. Τί ὥραία πατρίδα. Μόνον ποῦ ζῆτε στὸ δρόμο. Καὶ δὲν βαρύνετε τὴ ζωὴ αὐτῆ, χωρὶς σπῆτι, (τὴν τακτοποιεῖ καὶ ἐξακο- λουθεῖ ζωγραφίζουσα).

Τσιγγάνα. Νὰ βαρεθούμε. Πῶς νὰ βαρεθούμε. Δουλεύομαι στὴ γῆ, ποῦ μᾶς γελᾷ μὲ τὰ ἄνθια της καὶ μιλοῦμε μὲ τὰστέρια, ποῦ φωτίζουν τῆς ψυχῆς μας.

Μαρία. Μιλεῖτε μὲ τ' ἀστέρια;

Τσιγγάνα. Πῶς! Ἄν δὲν μιλάγαμε θὰ ξέραμε τῆς τύχης τῶν κοριτσιῶν καὶ θὰ γνωρί- ζαμε τὰ γιατροσόφια ποῦ γιαιτρεύουν τῆς πνευ- μένης ψυχῆς. (Ἐνῶ μιλεῖ, βλέπει τὸ δακτυλίδι στὸ χέρι τῆς Μαρίας. Πετιέται ἀπὸ τὴ θέσι της ἀγριεμένη) Ποῖος ἐχθρὸς σου, κυρὰ μου, σοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ βραχιόλι, αὐτὴ τὴν πέτρα τῆ γουρσουζικῆ; (Κυττάζει σὰν ἐμπνευσμένη γύρω της. Ἀκούεται ἔξω σὰν ἓνα φτερούγισμα που- λιοῦ καὶ κλάψιμο σκύλλου. Πρὸς τὴν Μαρίαν φοβισμένη καὶ δείχνουσα πρὸς τὰ ἔξω). Ἀκου- σες; Εἶναι τὸ σκυλλί σου ποῦ κλαίει τὴν εὐτυ- χία σου! Εἶναι τ' ἀφορεσμένο τὸ πουλί τοῦ πό- νου, ποῦ ἔκραξε στὴν πόρτα σου! Κερά μου.

(Ὁρμᾷ καὶ τῆς ἀρπάζει τὸ χέρι) Βγάλετο τὸ βραχιόλι αὐτό, ποῦ φέρνει συμφορὰς καὶ δυστυ- χίες. Βγάλετο τὸ μαγεμένο τὸ βραχιόλι!

(Αὐλαία).

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

(Ἡ οἰκογένεια Μεμιδώφ εἶναι συνηθροισμένη εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Τὰ τρία κορίτσια, ἔτοι- μες, ντυμένες γιὰ τὰ μαγαζεῖα. Ἡ μία βάζει τὸ καπέλλο της, ἢ ἄλλη τὰ γάντια της καὶ ἡ τρίτη κάθεται καὶ γράφει).

Ὁλγίνα. Ὁ πατέρας δὲν κατέβηκεν ἀκόμη. Ἄ! ξέχασα! Ἐμεινε γιὰ νὰ συνοδεύσουν μὲ τὴν μαμὰ τὴν κ. Βιλῆ.

Ἐμμα. Ξέρετε ὅτι ἡ μαμὰ περιμένει τώρα τὸ πρῶτ' ἡν κυρίαν ζωγράφον (εἰρηνικῶς σύ- ρουσα τὰς τελευταίας λέξεις).

Ὁλγίνα. Εὐτυχῶς ποῦ θὰ πᾶμε ἔστὰ μαγαζεῖα, εἴτε μὴ θὰ μοῦ πῖναν τὰ νεῦρα, ἂν θὰ ἔπρεπε νὰ μείνω μὲ τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν ἐπι- σκέπτριαν (εἰρωνικῶς).

Ἄελα. (ἀφίνει τὴν πένα της) Αἰωνίως ξόανα καὶ φαντασμένες.

Ἐμμα. Ἐσὺ νὰ σιωπᾶς.

Ὁλγίνα. Κάμε τὸν κατάλογο, τί ἔχουμεν νὰ πάρωμεν καὶ ποῦ νὰ πάμε.

Σκηνὴ Β΄.

Αἱ ἄνω καὶ ἡ κερά Ρήνα "Ἐπειτα, ὁ κ. καὶ ἡ Μερμιδώφ.

Κερά Ρήνη. (ἔρχεται μὲ ἓνα μπουκάλι κρασί καὶ ἓνα κουτί παξιμάδια). "Ἐφεραν τὸ παλὸν κρασί γιὰ τὸν κύριο. (Τὰ ἀφίνει ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι.) Αἱ! κορίτσια! Κυτάξτε νὰ εἴσατε γελαστές, τώρα ποῦ θὰ κατέβῃ ὁ κύριος, γιατί' εἶναι μὲ τὰ νεύρα του ξέρετε, γιατί' εἶπεν ἡ γιαιγιά, πῶς κακοκοιμήθηκε τὴν νύχτα. (Φεύγει).

Λέλα. (Ἡ ὁποία ἔγραφε ὡς κατὶ νὰ τῆς ὑπαγόρευαν ἡ ἄλλες, πετιέται ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς) Ὠρίστε. Καὶ ὕστερα παραξενεύονται, γιατί' δὲν χωνεύω ὅλα αὐτά. Ἡ γιαιγιά, γρηὰ γυναικα, ἐνενήντα χρόνων δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνήμπορη, γιατί' ὁ πατέρας θυμόνει. Μὴ μιλήσετε, θὰ θυμωσῇ. Μὴ γελάσετε, θὰ τοῦ πιάσουν τὰ νεύρα του. Μὴν πῆτε αὐτό, μὴ κάμετε ἐκεῖνο. Κρυφὰ ὀπὸ ὄδῳ, μυστικά ἀπὸ κεί, ψέματα αἰωνίως.

Ἡ Κερά Ρήνη (παρουσιάζεται μὲ ἓνα πακέτο νταντέλα. Τὸ δίδει εἰς τὴν Ὁλγίνα). Τῷ φερεν ὁ ἔμπορος μ' αὐτὸ τὸ λογαριασμό. Εἶπεν ὅτι τὸ ἐδιάλεξεν ἡ μητέρα σας.

Ὁλγίνα (διαβάζει τὸ λογαριασμό). Πέντε πῆγες, πέντε λίρες.

Ἐμμα. (ἐν τῷ μεταξὺ πέρνει καὶ ξετυλίγει τὴν νταντέλαν). "Α! Τί ὠραία! Εἶναι γιὰ τὸ μαῦρο μεταξωτὸ τῆς μητέρας.

Σλγίνα (τὴν βλέπει). "Ὅταν παντρευθῶ θὰ βάζω ὄλο ἀληθινὲς νταντέλες εἰς τὰ φορέματά μου.

Λέλα. Βέβαια! Γι' αὐτὸ σὰς χρειάζονται τὰ ἑκατομμύρια τῆς πρηγκιπέσσας.

(Ἡ Ἐμμα τοποθετεῖ τὴν νταντέλα ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμά της καὶ καμαρώνει, ἐνῶ ἀκούεται ἔξω ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα).

Ὁλγίνα. Ὁ πατέρας (πέρνει τὸ λ)σμό καὶ τὸν κρύβει εἰς τὴν τσέπη τῆς).

(Ἡ Ἐμμα τραβᾷ τὴν νταντέλα. ἡ ὁποία μπερδεύεται εἰς τὰ πόδια της, ἐνῶ ἡ Ὁλγίνα προσποιεῖται ὅτι τακτοποιεῖ τὸ *buffet*).

Γιωργάκης (ἔτοιμος μὲ κοστῶμι πρῶτης ἐξόδου). Τί εἶναι πάλι αὐτό; ψούνια καινούργια. (Θυμωμένος). Θὰ μὲ φάτε μὲ τὰ κουρέλια σας!

Ὁλγίνα. (Μὲ σπουδὴν) Καλέ, πατέρα, ἦλθεν ὁ Ἀρμένης, αὐτὸς ποῦ πουλεῖ φθηνά, καὶ ἀφῆσεν αὐτὸ τὸ κομμάτι τὴν νταντέλα γιὰ μιὰ λίρα. Ἀξίζει πέντε λίρες. "Ἐπειτα ἂν θέλῃ ἡ μαμά, τὴν πέρνει, ἂν δὲν θέλῃ..

Σκηνὴ Γ΄.

(Οἱ ἄνω καὶ ἡ κ. Μερμιδώφ, ἔπειτα ἡ Μαρία).

Κα Μερμιδώφ. (Εἰσέρχεται μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι· φαίνεται ἀνήσυχος διότι βλέπει τὴν νταντέλα εἰς τὰ χέρια τοῦ συζύγου της καὶ προσποιουμένη ὅτι δὲν ἔχει εἰδῆσιν ἐρωτᾷ:) Τί εἶν' αὐτό;

Ὁλγίνα (πέρνει τὴν νταντέλα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα της καὶ τῆς τὴν δείχνει). Μαμά, τὴν ἔφερεν ὁ Ἀρμένης σου καὶ θὰ ξαναπεράσῃ νὰ μάθῃ, ἂν τὴν θέλῃς.

Κα Μερμιδώφ. Οὐφ! "Ἐξοδα πάλι. Δὲν μοῦ χρειάζονται νταντέλες.

Ὁλγίνα. Μαμά μου, γιὰ τὸ καινούργιο σου τὸ φόρεμα. Ξέρεις, τὴν ἀφίνει μιὰ λίρα

Γιωργάκης. Καὶ τὰ παιδιὰ λένε πῶς ἀξίζει πέντε

Κα Μερμιδώφ. (προσποιεῖται πῶς τὴν βλέπει γιὰ πρώτη φορά). Καὶ ἔξ καὶ ὀκτῶ (γυρίζει πρὸς τὸν ἄνδρα της καὶ τοῦ διορθώνει τὴν γραβάτα του). "Ἐτσι δὰ νὰ φαίνεσαι ὠραῖος! Νὰ σὲ θαυμάσῃ καὶ σήμερα ἡ κ Βιλῆ!

Γιωργάκης. ("Ἐξετάζων τὴν νταντέλα). Μήπως τὴν ἔχει κλεμμένη;

Κα Μερμιδώφ. Καλὲ ὄχι, Γιωργάκη μου. Θὰ εἶναι κάποιος χανούμισσας. "Ὅπως σοῦλεγα τὴν ἄλλη φορά ἡ χανούμισσες ἔχουν πίστωσι εἰς τὰ μαγαζεῖα. Ἀλλὰ μετρητὰ δὲν τοὺς δίδουν οἱ ἄνδρες των, γιατί' παίζουν καὶ χάνουν. Τί κάνουν λοιπόν; Ἀγοράζουν ἀπὸ τὰ μαγαζεῖα καὶ τὰ μεταπουλοῦν ἔσα ὅσα, γιὰ νὰ κάμουν χαρτζηλίκι

Λέλα. (ιδιαιτέρως) θεέ μου! τί ψέματα!

Γιωργάκης. Κι' ὁ κερδισμένος ἀπ' ὅλους εἶσαι τοῦλόγου σου, κοκκῶνα Κατίγκω· ποῦ ντύνεσε μὲ τὸ τίποτα. Βλέπεις Λελούτσια, πῶς τὰ καταφέρνῃ ἡ μητέρα σου! Αὐτὰ νὰ ντὰ πῆς τῆς θειᾶς σου Πῶς ἐδῶ ἔστην Πόλη, ἡ γυναικες μας καὶ ντύνονται ὠραία καὶ τὴν οικονομία τους κυτιάζουν. Ἐμεῖς, βλέπεις, τῆς χάσαμε τῆς χιλιάδες τῆς λίρες μας καὶ πρέπει νὰ τὰ καταφέρνωμεν ὅπως, ὅπως.

Κα Μερμιδώφ. (βάζει εἰς ἓνα ποτήρι κρασί καὶ ἡ Ἐμμα προσφέρει τὸ κουτί μὲ τὰ παξιμαδάκια). "Σὰν χλωμὸς μοῦ φαίνεσαι, Γιωργάκη Πιζὲς δυὸ σταλαγματιζὲς καὶ βούτισε τὰ παξιμαδάκια σου (Ἡ Ὁλγίνα τρέχει καὶ τοῦ φέρνει ἓνα πετσετάκι).

Κα Μερμιδώφ (κυττάζει τὴν ὦρα). "Ὅπου νᾶναι ἔφθασε καὶ ἡ κ. Μύρτου. Ξέρεις δὰ ἡ ζωγράφος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας "Ὅ,τι γύρισεν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ καὶ μῆνυσε πῶς θάρθη γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς γιαιγιάς. Θὰ μείνω νὰ τὴν περιποιηθῶ λιγάκι. Γιατί' ἂν τὴν περιποιηθῶμε δὲν θὰ

πάρῃ τίποτε. Κατέβα τοῦ λόγου σου καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφθασα κ' ἐγώ (ὁ Γιωργάκης φεύγει· τὰ κορίτσια)· Τί καλὰ ποῦ ἔφυγε.

Ὁλγίνα. Χρήματα ἀφῆσεν;

Κα Μερμιδώφ. Θὰ ψωνίσετε μὲ πίστωσιν. Καὶ τὰ δίδομεν λίγα λίγα (Κτυπᾷ ἡ πόρτα). "Ἐφθασε. Θὰ εἶναι αὐτὴ (τρέχει καὶ ἀνοίγει μόνῃ της).

Μαρία (εἰσέρχεται μὲ τὸ κουτί τῆς ζωγραφικῆς της) Καλὴ μέρα σας. (Χαιρετᾷ τὴν κυρίαν Μερμιδώφ, καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους).

Λέλα. Μᾶς ἐξεχάσατε...

Μαρία. Δὲν σὰς ἐξέχασα (στενοχωρημένη) Ἀλλὰ ἔλειπα. Δὲν ἤμυν ἐδῶ. Τώρα θὰ ἐργασθῶ πολὺ... Καὶ μὲ μιὰ δυὸ πόζες τελειόνομεν...

Κα Μερμιδώφ. Νὰ ξεκουρασθῆτε Νὰ πάρετε ἓνα νερό.

Μαρία. Εὐχαριστῶ. Δὲν θὰ πάρω τίποτε. Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν.

Λέλα. Ἡμεῖς δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσωμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ θάρχομεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μείνωμεν μαζὴ σας. Δυστυχῶς ἔχουμεν δώσει συνέντευξιν γιὰ νὰ πάμε εἰς τὴν μοδίστρα καὶ ἴστὰ μαγαζεῖα.

Μαρία. Ὁ καθένας τὴ δουλειάτου. (Πρὸς τὴν κυρίαν Μερμιδώφ) Λοιπὸν ποῦ θὰ ἐργασθῶμεν;

Κα Μερμιδώφ. (Ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ πλαινοῦ δωματίου) Ἐδῶ εἰς τὸ πλαινοῦ δωματίου. Ἐδῶ ποῦ ἐργασθήκατε καὶ τὴν ἄλλη φορά. Τὰ ἔχουμεν ὅλα ἔτοιμα Ὠρίστε (Περνᾷ πρῶτη καὶ τὴν ἀκολουθοῦν ἡ Μαρία καὶ αἱ ἄλλαι. Μένει μόνῃ ἡ Ὁλγίνα ἐπὶ τῆς σκηνῆς).

Ὁλγίνα. (ἀπὸ τὴν πόρτα) Νὰ σὰς κλείσω μήπως τὸ φῶς ἀπ' ἐδῶ σὰς ἐνοχλεῖ; (κλείει) Ἐπειτα βάζει τὰ γάντια της καὶ φαίνεται νὰ ζητῇ τὴν σημείωσιν, ὅπου ἔγραψεν ἡ Λέλα) Οὐφ! ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ σημείωσις!

Σκηνὴ Δ΄.

Ὁλγίνα καὶ Ἐλένη ἔπειτα ὁ Κώστας καὶ ἡ Μαρία.

Ἐλένη (εἰσέρχεται μὲ πρῶτον φόρεμα ἐξόδου, πολὺ ἐlegant καὶ κομψὴ μέχρι προσποιήσεως) Καλὴ μέρα Ὁλγίνα. Αἱ! Εἰσθε ἔτοιμες; Δὲν πιστεύω νάρρησα.

Ὁλγίνα. Δηλαδή! Ἦλθες ἡμισὴ ὥρα πρὶν. Καὶ θὰ μᾶς περιμένῃς, γιατί' ἔχομε νὰ πάμε μιὰ στιγμὴ ἔστην ράφτρα γιὰ δοκιμῆς.

Ἐλένη. Μὰ ἡ θεῖα μοῦγραψε σήμερα πρῶτῃ, πρῶτῃ, νὰ εἶμαι ἐδῶ ἔστης ἐννῆ ἀκριβῶς.

Ὁλγίνα. Ἐκτὸς ἂν θέλῃς νάρρηθῃς μαζὴ μας γιὰ νὰ πῆς τὸ γούστο σου.

Ἐλένη (βγάνει τὰ γάντια της) Εὐχαριστῶ δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ τρέχω ἔστης ράφτρας. Καὶ ὁ Κώστας;

Ὁλγίνα. Ἐβγήκε. Καὶ θάρθη ἔστης ἐννῆ ἡμισὴ νὰ μᾶς πάρῃ ἀπὸ τὴν ράφτρα.

Ἐλένη. Ὁ Κώστας θάρθη ἀπ' ἐδῶ;

Ὁλγίνα. Ναί.

Ἐλένη. Τότε κάθομαι. Ἐχω νὰ γράψω ἓνα γράμμα, γιὰ νὰ τὸ ρίξω εἰς τὴν πόστα κατεβαίνοντας. Χαρτί;

Ὁλγίνα. Ἐχει ἐκεῖ ὅ,τι χρειάζεται. (δείχνει τὸ γραφεῖον) Αὐ ρενοῖρ λοιπὸν (βγάνει).

Ἐλένη Αὐ ρενοῖρ (κάθεται, ἀνοίγει τὸ συρτάρι, πέρνει χαρτί καὶ γράφει. Τελειώνει τὸ γράμμα της, τὸ διαβάζει, τὸ βαζει εἰς φάκελλον).

ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΛΟΓΑΘΒΙΚΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΑΡΙΑΣ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

(Εἰς τὸ θέρος τοῦ 1822)

"Ἐλληγες πολεμήσατε τὸν πόλεμον τοῦ θανάτου· ἀπὸ τὸν κόσμον ὄλον ἐγκαταλειμένοι πολεμήσατε εἰς τὸ βραδύνον λυκαυγές, τὸ φωτίζον τὰ ἐρείπια τῆς πατριδος σας.

Εἰς τὴν γῆν ὅπου ἦνθουν αἱ τέχναι, ὅπου ἐγεννήθη ὅ,τι ὠραῖον καὶ μέγα, ὅπου γέοι σοφοὶ καὶ πνεύματα ἐπιστήμονα ἀνεφάνησαν.

Εἰς τὴν γῆν ὅπου ἄλλοτε ὁ ἥλιος ἔλαμψεν, πρέπει τώρα τὸ σκότος νὰ βασιλεύῃ; πρέπει ἡ αἱματώδης ἡμισέληνος ν' ἀνατέλλῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅθεν ἀνέτειλε τὸ φῶς δι' ἡμᾶς ὄλους;

Ἐκεῖ ὅπου ἡ πρῶτη Ἐκκλησία ὑψώθη, ὅπου ἐδίδαξε τοῦ Παύλου ὁ λόγος ἐκεῖ ὁ χριστιανισμὸς νὰ θάπτεται, ἐκεῖ νὰ σφάζονται οἱ χριστιανοί; ὅ,τι περὶ τῶν προγόνων ἀναγινώσκομεν, οἱ ἀπόγονοι ἰδοὺ τὸ κατώρθωσαν· αἱ λαμπραὶ πράξεις τῆς ἀρχαιότητος ἀναγεννῶνται σήμερον νέαι. Τὸ μέγα οἰκοδόμημα τὸ βλέπομεν κατασκευαζόμενον καὶ ὁ θαυμασμὸς μας αὐξάνει. Ἐλληγες! Εἴθε ἀκόμη ὅ,τι ἦσαν τὸ πάλαι τὴν καρδίαν σας ὡς καὶ τότε θερμαίνει καὶ τώρα φιλελεύθερος ἐθνουσιασμὸς.

Υἱοὶ ἡρώων μοι ἀπανθήσατε καὶ ἂν ἐσήμαιεν ἡ ἐσχάτη σας ὥρα! Εἰς τὰ ἄσματα θέλετε ἀναζήσει ἡ Ἐλευθερία ζῆ εἰς τὸν θάνατον· ὁ ἄδης σικριτᾷ καὶ πεν-

δοῦσιν οἱ ἄγγελοι· ἡ ἀνθρωπότης στενάζει καὶ τῶν πολιτειῶν τὰ τείχη ἀνιηχοῦν κραυγὰς ἀθυρίας, διότι βάρβαρος καιαπατεῖ τὴν Ἑλλάδα.

Μὴν ἀπελπίζεσθε καὶ ἂν φαίνεται χαμένη ἢ ἐσχάτη τῆς ἐλπίδος ἀκίς μὴ καὶ ἂν μόνος ὁ ἐχθρὸς εὐρίσκη βοήθειαν, μή, καὶ ἂν οἷς ἀπαρῶνται πᾶσαν συμπάθειαν.

Ὁ βοηθήσας τὴν Γερμανίαν θέλει σῶσει καὶ τὴν Ἑλλάδα τῆς Γερμανίας τὸν ζυγὸν ἀπέσεισεν ἐκεῖνος, ὅχι οἱ ἡγεμόνες τῆς. Ἐκεῖνος θέλει θραύσει καὶ τὰς ἀλλοεῖς σας Ὁ παντοδύναμος ζῆ ἀκόμη.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Β'.

— Δώρα, — ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Ρονάλδου, στρέφουσα πρὸς τὴν νεοεληθοῦσαν. — Νομίζω πῶς δὲν εἶναι ἀκόμη ἐπτάμιση ἢ ὄρα.

— ὦ! δὲν ἤξεύρω — ἀπήντησεν ἡ δεσποινὴς Καρρόλ, μὲ ἓνα νευρικό γέλιο. — Πρὸ δύο στιγμῶν ἐκέρδισα μιὰ μεγάλη μάχη. Ἐνίκησα. Ὁ γάμος μου ἀνεβλήθη διὰ τὸ φθινόπωρον. Ἡ μητέρα μου κ' ἐγὼ ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν Εὐρώπην μαζύ σας.

— Πιστεύω, ὅτι ἀστειεύεσαι, εἶπεν κύστηρως ὁ Ἐρρίκος Ρονάλδος.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου θεῖε. Ἡ μητέρα μου ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὰ λουτρά τοῦ Κερλεσβάδ. Δὲν εἰμπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ πάη μόνη. Ἐ λοιπόν, ὁ Ἰάκωβος, αὐτὸ τὸ εὐρίσκει ἄτοπον καὶ ἐδοκίμασα μὲ πολὺν κόπον νὰ τὸν πείσω, ὅτι τὸ υἱόν μου φίλτρον μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀναβάλλω τὴν εὐτυχίαν του, εἶπεν ἡ Δώρα μὲ κάποιον εἰρωνικὸν ὄρον.

— Εἶναι ἐλεεινὸν αὐτό. Δὲν ἔχεις οὔτε λόγον, οὔτε καρδίαν.

Ἡ Δώρα ἔπεισεν ἐπάνω εἰς ἓνα κάθισμα.

— Κάθημαι, εἶπε, διὰ νὰ μὴ κατασυντριβῶ ἀπὸ ὅλα ὅσα θὰ μοῦ ψάλλετε.

— Ὁ Ἰάκωβος, ἔχει μιὰ κουτὴ ἀδυναμία. Δὲν ὄφειλε κατ' οὐδένα λόγον νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν νέαν σου ἰδιοτροπίαν.

— ὦ! δὲν ὑπεχώρησεν εὐχαρίστως. Ἐν-

νοια σας. Εἶχαμε ἀρκετοὺς καυγάδες... Ἐφθασα εἰς τὸ σημεῖον νὰ τοῦ πετάξω τὸ δακτυλίδι του... τὸ ἐνόησε καλὰ καὶ παρὰ νὰ μὲ χάσῃ ἐντελῶς, ἐσυνθηκολόγησε καὶ συνήνεσε εἰς ὅ,τι ἤθελα. Προτιμᾷ νὰ νυμφευθῇ τὴν Τοτό ἀργὰ παρὰ ποτέ. Τὸ καταλαβαίνω ἄλλως τε αὐτό...

— Ἐτσισεῖς αἱ Ἀμερικανίδες γυναῖκες, παίζετε μὲ τὴν στοργὴν καὶ μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀνδρός. Φωνάζεσθε, στήν τιμὴ μου, ὅτι ὁ ἀνδρὸς ἐπλάσθη γιὰ νὰ σὰς χρησιμεύῃ ὡς νευρὸσπαστον. Τὸν κουράζετε μὲ τὰς ἀπειθήσεις σας, τὸν τυραννεῖτε μὲ τὴν φιλαρέσκειάν σας, καὶ ὅταν τὸν ἀποβλακώσετε καὶ τὸν ἐξουδετερώσετε, τὸν ἐγκαταλείπετε ἔρημον, διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν λήθην εἰς τὴν μέθην.

— Εὐγε, θεῖε μου, ἔκαμεν ἡ δεσποινὴς Καρρόλ. — Τί κρίμα ποῦ δὲν ἐγίνατε κληρικός! Ὅσα ἐκατελέγεσθε σήμερον μεταξὺ τῶν μεγαλειτέρων ἱεροκηρύκων.

— Εἶναι ἀλήθειαι, ἐπανέλαθεν μετχειρίζεσθε τὰ ὀρολόγια σας, μὲ περισσότερο σεβασμὸν παρὰ τὸν νοῦν τοῦ ἀνδρός, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἐπλάσθη διὰ τὸσον ὑψηλὰ ἔργα καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλετε τὰ πάντα. Πιστεύσατέ με, δὲν εἶναι τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, δὲν εἶναι ἡ ἀνάπτυξις καὶ αἱ γνώσεις ποῦ θὰ ἀνυψώσουν τὴν γυναῖκα εἰς τὸ ἐπίπεδόν μας, μόνον ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ αὐταπάρησις θὰ τὸ κάμουν. Καὶ θέλετε νὰ σὰς πῶ ἀκόμη. Αὐταὶ αἱ ἀρεταὶ εἶναι ποῦ δίδουν τὸ ἰδιαιτέρον θέλητρον εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν γυναῖκα, καὶ ποῦ κάμουν τὴν ὑπεροχὴν τῆς.

— Ἄ μπᾶ! πιστεύεις; Ἐὰν ἤμουν δι' αὐτὰ βεβαία, ὠρισμένως γρήγορα θὰ ἄρχιζα νὰ τὰς μιμοῦμαι.

— Αὐτὸ θὰ σοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον, διότι εἶσαι πολὺ χαϊδεμένη ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν πολλὴν εὐτυχίαν. Τὸ περασμένο φθινόπωρον, ἐπρόβλεπες τὴν πρόφασιν τῆς ὑγείας σου, ἢ ὁποία ἦτο θαυμασία ἄλλως τε διὰ νὰ ἀναβάλλῃς τὸν γάμον σου. Τώρα τὴν ἀνοιξὶν εὐρίσκεις αἰτίαν τὴν υγείαν τῆς μητέρας σου. Ἐὰν δὲν ἀγαπᾷς ἀρκετὰ τὸν Ἰάκωβον διὰ νὰ τὸν ὑπανδρευθῇς, διάλυσε τὸν ἀρραβῶνα σου. Ἐσο ἔντιμος, τί διάβολο!

— Αὐτὸ προσπαθῶ ἀκριβῶς νὰ εἶμι, καλέ μου θεῖε. Ἀγαπῶ τὸν κύριον Ἄσκοτ· δὲν ἀπήντησα ποτὲ ἄλλον, ὁ ὁποῖος νὰ μοῦ ἔρρεσε περισσότερον, δὲν θὰ ἤθελα νὰ τὸν παρχωρήσω εἰς καμμίαν γυναῖκα· ἀλλὰ νὰ δὲν καταλαμβάνω τὸν ἑαυτὸν μου ἐντελῶς ὄριμον διὰ τὸν γάμον, μοῦ χρειάζεται ἀκόμη ἓνας μικρὸς γῦρος εἰς τὴν Εὐρώπην. Πηγαίνω μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ

ἀποκτήσω τὸν βαθμὸν τῆς τελειότητος ὁ ὁποῖος χρειάζεται διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἰακώβου. Ἐὰν δὲν εἶναι αὐτὸ ἔρωσ καὶ ἀκεραιότης τότε δὲν ζέρω τίποτε... Ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμεν τὰς ἀστείότητας. Δὲν θὰ εἶχα ποτὲ τὴν δύναμιν νὰ ὑπανδρευθῶ ἐν ἀπουσίᾳ σας. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἤμουν δύο φορές ὀρφανή.

Ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Τί καλὰ ποῦ εἴσθε καὶ οἱ δύο σας... Ὁ Ἐρρίκος μοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀπουσιάσῃ αὐτὸ τὸ καλοκαίρι, καὶ ἀκριβῶς μιὰ ἀπὸ τὰς δικαιολογίας του εἶναι ὁ γάμος σου.

— Μπᾶ! ὁ Ἐρρίκος δὲν ἔρχεται λοιπὸν εἰς τὴν Εὐρώπην; ἀνεφώνησεν ἡ δεσποινὴς Καρρόλ μὲ εὐχαρίστησιν. — Τόσω τὸ καλλίτερον... τί ὠραῖα ποῦ δὲν διασκεδάσωμεν τότε!..

— Εὐχαριστῶ, ἔκαμεν ὁ κύριος Ρονάλδος ζηρά.

— Πηγαίνω νὰ εὔρω τὸν Ἰάκωβον, προσέθεσεν ἐγειρόμενος, καὶ νὰ τοῦ πῶ, ὅτι θὰ κάμη καλὰ νὰ σὰς συνοδεύσῃ.

Ἡ Δώρα ἀνεπήδησε καὶ μὲ ἓνα κίνημα ἀνεχαίτισε τὸν θεῖον τῆς.

— Ὅχι, ὄχι, σὲ παρκαλῶ! εἶπε καὶ τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ χέρι. Ὅχι εἶναι μιὰ ἐκδίκησις μικρά, ἀναξία ἐνὸς ἀνθρώπου μεγάλου σὰν ἐσὲν θεῖε... Τὸ ζέρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, ἀλλὰ εἶσαι λιγάκι πολὺ σοβαρὸς γιὰ ἀνθρώπους ποῦ θέλουν νὰ διασκεδάσουν καὶ ἐγὼ θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ἐλευθερίας μου. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ θὰ ἔλθω μόνη μου νὰ τεθῶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ γάμου. Ὅχι ἰδῆς τί ἴσια ποῦ θὰ περιπατῶ εἰς τὸ πλευρόν τοῦ κυρίου Ἄσκοτ, χωρὶς λοξοδρομίες.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔφερεν ἓνα χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη τοῦ σοφοῦ. Δὲν ἀντειχε καὶ αὐτὸς, ὅπως ἄλλως τε ὅλοι εἰς τὰς ἀστείότητας τῆς ἀνεψίᾳς του.

Ἐὰν ἀγαποῦσες τὸν κύριον Ἄσκοτ δὲν θὰ ἔκαμενες ὅλας αὐτὰς τὰς σκέψεις.

— ὦ! βεβησιότατα δὲν αἰσθάνομαι δι' αὐτὸν ἔρωτα ἀπὸ ἐκείνου, ὅπου περιγράφουν τὰ γαλλικὰ μυθιστορήματα. Καὶ δὲν ἤξεύρω ἂν ὑπάρχῃ εἰς τὴν πραγματικότητά· καὶ ἂν ὑπάρχῃ, οἱ ἄνδρες μας εἶνε πολὺ θετικοὶ διὰ νὰ τὸν ἐμπνεύσουν καὶ μῆεις πολὺ ἀπρηστολήμενοι διὰ νὰ τὸν αἰσθανθῶμεν.

Ἡ κυρία Ρονάλδου ἐφαίνετο ὅτι ἐσκέπτετο.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν πιστεύω νὰ ἔχωμεν τὴν ἰδιοσυγκρασίαν ἐκείνων, ὅπου ἐρωτεύονται τρελλά.

— Καλλίτερον! δὲν κάμουν παρὰ ἀνεσιᾶς... Ὅσο γιὰ μένα, αἰσθάνομαι διὰ τὸν Ἰάκωβον ἀγάπην σταθεράν, ἢ ὁποία θὰ διαρκῆσῃ εἰς

ὅλην μου τὴν ζωὴν· ἀλλὰ πρὸ δύο χρόνων ὅπου ἔχομεν ἀρραβωνισθῆ, βλεπόμεθα σχεδὸν καθ' ἡμέραν, ἔχομεν γίνεαι πολὺ οἰκεῖοι. Ἐπειτα ἀπὸ πέντε ἢ ἕξ μηνῶν χωρισμόν, θὰ μοῦ φωνῆσῃ νὰ τὸν πρωτοβλέπω καὶ θὰ μοῦ κάμη περισσότερο ἐντύπωσιν. Οἱ ἄνδρες δὲν γνωρίζουν ποτὲ τὸ συμφέρον των.

ὦ Δόλυ! Δόλυ! — εἶπεν ἡ Ἑλένη, γελῶσα, ἔχεις πεποιθήσιν εἰς ὅσα λέγεις; καὶ ἐπλησίασεν εἰς ἓνα κομψὸν ἐπιπλόν, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἦτο ἓνα κουτί μὲ τὰ κοσμήματά της. Τὰ ἐκτύταξεν, ἐπίασε τοὺς πολυτίμους λίθους μὲ τὰ ὠραία ἄσπρα χεῖρα της καὶ ἐπὶ τέλους ἐδιάλεξε ἓνα θαυμασίον περιδέραιον ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ μπριλιάντια. Ἀποῦ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ λαμό της, ἐγύμισε πρὸς τὴν δεσποινίδα Καρρόλ.

— Μοῦ πηγαίνει καλὰ; τὴν ἠρώτησε.

— Εἴσθε ἀξιολάτρευτος! — ἀπεκρίθη ἡ νέη κόρη μὲ τόνον εὐλικρινῆ — Κοντὰ σας φαίνομαι σὰν ἀράχνη! ἐπρόσθεσε καὶ ἐπλησίασε εἰς ἓνα μεγάλο καθρέπτη, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐζωγράφισθη ἓνα σῶμα λεπτὸ καὶ κομψὸ μὲ ὠραίας γραμμὰς, ἐνδυμένον μὲ ἄσπρο μεταξωτὸν φόρεμα, ἓνα κεφάλι λεπτὸ καὶ μελαχροινὸ, ἓνα πρόσωπο μὲ χαρκατηριστικὰ ὀλίγον σουβλερά, μὲ χρῶμα μυριδερῶ, ἀλλὰ φωτισμένο ἀπὸ θαυμασία μάτια, ὅπου ἔλαμπε ἡ ζωὴ μέσα εἰς τὸ σταχτοπράσινο χρῶμα των, καὶ τὰ ὁποῖα ἐσκίαζαν βλεφαρίδες σχεδὸν μαῦρες μακρῆς καὶ κατσαρῆς.

— Ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ τολμῶ νὰ παρουσιάσωμαι κοντὰ σας, εἶπε ἡ Δώρα, ἐνῶ ἀνεσήκωσε τὸ ἀπὸ λεπτὰ μαργαριτάρια περιδέραιό της.

— Μὴν λέγῃς ἀνοησίας: βέβαιαι δὲν θὰ ἄλλαζες τὸν ἑαυτὸν σου, οὔτε μὲ μένα, οὔτε μὲ καμμιά ἄλλη... καὶ θὰ εἶχες πολὺ δίκην!... Ἄς πᾶμε νὰ συναντήσωμεν τοὺς κυρίους. Ἐλπίζω, ὅτι ὁ Ἰάκωβος δὲν θὰ εἶναι δύσθυμος καὶ δὲν θὰ καταστρέψῃ τὴν βραδείά μας.

Ὅταν εἰσῆλθαν, μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα αἱ δύο γυναῖκες ἐμάντευσαν, ὅτι ὁ κύριος Ρονάλδος δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν νέον νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀπόφασιν τῆς Δώρας... διότι τὸ πρόσωπον του ἐξέφραζε λύπην, ἢ ὁποία ἐπροξένησε περαστικὴν τύψιν συνειδήσεως εἰς τὴν ἀρραβωνιαστικὴν του. Καὶ ἦτο ὠραῖος νέος ὁ κύριος Ἄσκοτ. Τὸ πρόσωπόν του δὲν εἶχε ἐξαιρετικὸν τύπον, ἀλλὰ τὰ μαῦρα μάτια του, τὰ ζωηρά, τὰ ἔξυπνα, τὸ εὐθυμο μειδίματό του, ἢ καλῶσυνη του, τὸν ἔκαμαν συμπαθητικὸν καὶ ἀξιαγάπητον εἰς ὅλην τὴν Νέαν Ὑόρκην.

— Λοιπὸν, σὲ κακομεταχειρίζονται, καὶ μὲνε

Ἰάκωβε ! εἶπεν ἡ κυρία Ρονάλδου, ἐνῶ τὸν ἐχαιρετοῦσε. Πίστευσε, ὅτι δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ἰδιοτροπίαν τῆς Δώρας.

— Εἶμαι βέβαιος. Εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀμερικανίδας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤμποροῦν νὰ ἴδουν μίαν φίλην νὰ ἐτοιμάζεται διὰ ταξείδι, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ τὴν μιμηθοῦν ! . . . Ἡ Εὐρώπη χαλᾷ τῆς γυναῖκες μας καὶ καταστρέφει τὰς ἐστίαις μας.

— Ὅχι δά... μὴ εἶσαι ἄδικος !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνήγγειλαν τὸ δεῖπνον.

— Γρήγορα, εἶπεν ἡ Ἐλένη, δὲν θέλω νὰ χάσω τὴν εἴσοδον τοῦ Tamagno καὶ τὴν πρώτην φράσιν τοῦ Ὁθέλου, ἡ ὁποία ὁμοιάζει με φωνὴν θριαμβοῦ καὶ ἡ ὁποία προξενεῖ φρίκην.

II

Πρὸ τινων ἀκόμη ἐτῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ ὑπανδρὸς γυναικῶν διήρχετο ζωὴν σοβαράν, μᾶλλον περιορισμένην. Ἦτο ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ διαζύγια ἦσαν σπάνια καὶ τὰ σκάνδαλα ἀκόμη σπανιώτερα. Ἀλλὰ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν ταχέων ἐξελιξέων τὰ ἦθη ἀλλάζουν σχεδὸν τόσον γρήγορα, ὅσον καὶ ἡ μόδες. Αἱ νεάνιδες αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦσιν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ ἀποφύγουν τὴν μητρικὴν ἐπίβλεψιν, ἐζήτησαν ἀπὸ τὰς ὑπᾶνδρους νέας γυναῖκας νὰ τὰς συνοδεύουν εἰς τοὺς χοροὺς, εἰς τὴν ὕπεραν, εἰς τὰ γιῶτ τῶν φίλων τῶν καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας διασκεδάσεις. Καὶ αἱ νέαι κυρίαὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς συνοδείας ἐπανῆλθαν εἰς τὸν κόσμον. Φοροῦν τώρα τὰ ὠραιότερα φορέματα, ἀγαποῦν τὰς τιμὰς, τὰ ἄνθη, τοὺς θαυμασμούς. Ἐρωτοτροποῦν με τὸλμην καὶ τέχνην τοιαύτην ὥστε νὰ γίνωνται ἐπικίνδυνον εἰς τὰς ἀντιπάλους τῶν. Ἠρχισαν δὲ συνοδεύουν τὰ κορίτσια καὶ θὰ κατορθώσουν ἴσως νὰ τὰ ἐκτοπίσουν. Τὸ ἔκαμαν ἤδη εἰς τὴν Βασιγιάντων.

Τὰ σαλόνια εἶνε ἡ εἰκὼν μιᾶς ἐποχῆς. Δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς τὴν Εὐρώπην, δὲν ἐγίναν ἀκόμη εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐν τούτοις μερικαὶ γυναῖκες ἔχουν ἤδη κάποιαν προσωπικὴν δύναμιν : ἡ κυρία Ρονάλδου ἦτο ἀπὸ αὐτάς. Ἐδέχετο με πολυτέλειαν εὐγενικὴν, πολυτέλειαν ἡ ὁποία θὰ ἐφαίνετο ἴσως ὑπερβολικὴ εἰς τὸ Παρίσι, ἀλλ' εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην ἦτο μετρία. Αἱ προσκλήσεις τῆς ἐζητοῦντο ὡς χάρις. Ἐἶχεν ἀνάγκην συμπαθείας καὶ θαυμασμοῦ καὶ τίποτε δὲν τῆς ἐκόττιζε νὰ τὰς ἐλκύει. Ἐγνώριζε νὰ δέχεται με χάριν καὶ εὐγένειαν. Καὶ αὐτὸ τὴν ἔκαμεν, ἰδίως νὰ θριαμβεύσῃ ὡς οἰκοδέσποινα. Ἐἶχε γίνει μίαν γυναικείαν δύναμιν εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην. Ἡ κυρία Ρονάλδου εἰμπο-

ροῦσε νὰ ἀποφασίσῃ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς καλλιτέχνου, νὰ δίδῃ πρώτη τὸν τύπον ἐνὸς συρμού, ν' ἀλλάξῃ μίαν συνήθειαν, νὰ κρατῇ εἰς τὴν θέσιν τῆς μίαν νεόπλουτον ἡ ὁποία ἔκαμε πολὺν θόρυβον. Ἦτο τὸ διοικοῦν πνεῦμα πολλῶν ὠραίων ἔργων, καὶ διὰ συμπλήρωμα τιμῆς ἐξελέγη πρόεδρος τοῦ συλλόγου τῶν «Γυναικῶν τῶν Ἀποικιῶν».

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν)

Εἰρ. Νικολαΐδου

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

ΞΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ εἶχε περάσει, ἀπότου ὁ Στέφανος καὶ ἡ Ἀμαλία εὐτυχισμένοι ἀφίκαν τὰς Ἀθήνας διὰ τὴν Κέρκυραν. Θὰ ἐπερνοῦσαν ἐκεῖ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ γάμου τῶν μέσα εἰς τῆς μυρουδιᾶς τῶν ἀνθοβολισμένων ἀγρῶν καὶ εἰς τῆς ὠμορφίης τῶν ὠραίων χρωμάτων τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης.

Ὁ Στέφανος δὲν ἐγνώριζε τὴν Κέρκυραν ὡς τότε. Τὴν ἐφαντάζετο ἕνα νησί, ὅπως τ' ἄλλα ἑλληνικὰ νησιά, ποῦ εἶχεν ἐπισκεφθῆ καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἐνθουσιασμός του εὐθὺς ποῦ ἔκαμαν τὸν πρῶτον γῦρον τῶν ὡς τὸ Κανόνι καὶ τὸ Γαστούρι δὲν ἐπεριγράφετο.

Αὐτὸ δὲν εἶναι θάλασσα, ἔλεγεν, δὲν εἶναι γραμμὴ φυσικὴ, δὲν εἶναι ἀτμοσφαῖρα, δὲν εἶναι πρασινάδες ποῦ φυτρῶνουν εἰς τὴν γῆν. Εἶναι ζωγραφίαι, εἶναι ἀκουκρέλες, εἶναι κρυστάλλινα παλάτια καὶ δάση παραμυθιῶν.

Καὶ φεύγει ἀπὸ δῶ, καὶ ἀφίνης ὅλας αὐτάς τὰς ἀρμονίας καὶ τὰς μαγεῖας γιὰ νάρχεται εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ καταπίνῃ τὴν σκόνην μετὰ τὸ κουτάλι, ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀμαλία.

Καλὰ λές, ἔλεγεν ἡ κόρη. Μὰ ἔλα ποῦ κανεὶς κι' εἰς τὸν παράδεισον νὰ ζῇ, τὸν βαρύνεται ἐπὶ τέλους. Ἐπειτα βλέπεις, φαίνεται πῶς ἡ ψυχὴ μου ἐζητοῦσε τὴν ἰδική σου ψυχὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἠσύχαζε πουθενά. Τώρα θὰ ζοῦμε ὅπου σοῦ ἀρέσει, γιὰτὶ ἐκεῖ θὰ ἀρέσῃ κι' εἰς ἐμένα, ἀγαπημένε μου.

Ἀπεκατεστάθησαν ἴσθην οἰκογενειακὴν τῶν ἐξοχῆ. Μέσῃ εἰς ἕνα ἀπέραντο περιβόλι, ἕνα παλατάκι ρυθμοῦ ἐντελῶς γοτθικοῦ ἐπρόβλε τῆς ὀξυκόρυφης γωνίας μικροῦ πυργίσκου ποῦ τοῦ ἔδιδαν ὄψιν ἐνὸς πλατυφύλλου γιγαντείου ἀγκαθιοῦ. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ παράθυρα μετὰ τὰ γωνιώδη τόξα ἐσχηματίζοντο μεντάλιες μετὰ ὠραία ἀνάγλυφα ποῦ περιέσταναν τὴν Νηυσικάν, τὴν κόρην τοῦ Βασιλέως τῶν Φαιάκων. Κατὰ τὴν παράδοσιν εἰς τὴν ἀκροθαλασσιὰ ἐκείνην ἔπλυνεν ἡ ἀρχαία βασιλοπούλα μετὰ τῆς σκλάβης τῆς, ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς δυστυχισμένος ναυαγός,

ἐπαρουσιάσθηκε πρὸς τὴν νέαν καὶ τῆς ἐζήτησε τὴν προστασίαν τῆς.

Τὸ παλατάκι ἦτο ὠραῖο καὶ μετὰ γοῦστο ἐπιπλωμένο, ἀν καὶ οὔτε μεταξωτά, οὔτε πολυτιμαζύλα εἶχεν χρησιμποιηθῆ διὰ τὴν ἐπιπλωσίν του. Οἱ τοῖχοι του καὶ ἔξω καὶ μέσα ἦσαν ὅλοι στολισμένοι μετὰ τριανταφυλλίαις ἀγριῆς καὶ καμπανέλης καὶ ἄλλα σπάνια λουλούδια, ποῦ ἐπεριπλέκοντο καὶ ἐπλεκαν στεφάνια ἀπὸ ρόδα κόκκινα καὶ ἄσπρα καὶ κίτρινα, πολυτέλεια καὶ στολισμὸς ἀσύγκριτος.

Παράδεισος ! ἔλεγεν ὁ Στέφανος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔλειπαν ἡ συμφωνίαι τῶν ἀηδονιῶν ποῦ εἶχαν τῆς φωνηέτων εἰς τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ κήπου, οὔτε τῶν ἄλλων μικρῶν πουλιῶν ποῦ ἐπετοῦσαν ἐλεύθερα μέσα κι' ἔξω καὶ παντοῦ εὐρισκᾶν τροφὴν ἀφθονήν, γιὰτὶ καὶ ἡ Ἀμαλία τὰ ἐλάτρευε.

Τῆς πρῶτες ἡμέρας ἐνθουσιασμένοι ὅπως ἦσαν καὶ οἱ δῶ, τῆς ἐπέρασαν χωρὶς νὰ τῆς καταλάβουν. Ἐψάρευσαν, ἔκαναν ἐκδρομὰς, παρακολοῦθον τὴν ζωὴν τῶν χωρικῶν καὶ ἰδίως ἀγαποῦνταν τόσο τρελλά, ποῦ εὐρισκᾶν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν καθ' ἕνα καὶ νέες εὐτυχίαις.

Μετὰ τὸν πρῶτον μῆνα ὅμως ἡ Ἀμαλία ἀρχισεν νὰ στενοχωρῆται. Τὰ βράδια μάλιστα τὴν ἐκυρίευε μίαν ἀκράτητην ἀνάγκην νὰ χαμουριέται. Περὶεργὸ πρᾶγμα ! ἔλεγεν εἰς τὸν Στέφανο. Ποτέ μου δὲν ἐπαθα τέτοιο βᾶσανο ! Θὰ παραμορφῶθῆ τὸ στόμα μου ! Θὰ με συχαθῆς ἐπὶ τέλους ! Ὁραῖο πρᾶγμα ! μὴ γυναῖκα νὰ ἀνοίγοι κλείει τὸ στόμα τῆς διαρκῶς.

Μὴν προσέχῃς, μὴν ἔχῃς τὸ νοῦ σου ἔξω ἀπὸ τὸ, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος. Προσηλώσου σὲ τίποτε ἄλλο !

Ἡῦρα, ἡῦρα, ἐφώναζε μετὰ ζωνρότητα ἡ νέα γυναῖκα. Καὶ ἔτρεξε μέσα καὶ ἀνοίξε μετὰ βίαν τὸ συρτάρι ἐνὸς παλαιοῦ γραφείου τοῦ πατέρα τῆς, ποῦ εἶχε μείνει ἀπὸ τότε ὅπως ἦτο. Ἐσκάλισεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μετὰ βίαν καὶ μετὰ ἀνησυχίαν, ὡς ποῦ ἐπὶ τέλους ἀνεκάλυψεν ἕνα μεγάλο πακέτο, σφραγισμένο μετὰ λιλὰ βουλοκέρι καὶ μετὰ τὸ οἰκόσημα τοῦ κόντε.

Ἐδῶ εἶναι τὸ γιαντικό, εἶπε, τρέχοντας θριαμβευτικὰ πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς. Ἐδῶ, Κύριε, θὰ ἴδῃς τί ἀνεκάλυψιν ἔκαμα. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν ἡ σφραγίδες εἶχαν πέσει, ἡ κόκκινος κορδελίτσης κομμωτισθῆ καὶ πλῆθος χαρτιῶν ἐκατρακυλοῦσαν εἰς τὸ τραπέζι τῆς Ἀμαλίας ποῦ ἦταν ἀκόμη σερβιρισμένο τὸ τσάι. Φαντάδες, ντάμες, ρηγάδες ἐφάνοντο ὅταν νὰ ἀνοίγαν εὐχαριστημένοι τὰ μάτια τῶν εἰς τὸ φῶς, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ ποῦ εἶχαν μείνει κλεισμένοι εἰς τὸ σκότος. Ἡ Ἀμαλία τὰ ἐμά-

ζεψε μετὰ ἀληθινὴν στοργὴν καὶ τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ εὐχαριστησίν. Ἀπαράλλακτα, ὅταν ὅταν κανεὶς ὕστερα ἀπὸ ἕνα μακρὸν χωρισμὸν βλέπει πρόσωπα ἀγαπημένα πολὺ. Νὰ μὴν τὸ συλλογισθῶ προτιότερα, Στεφάνο μου, ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς. Νὰ μὴ θυμηθῶ, καλέ, τὸ μεγάλο αὐτὸ γιαντικό, ποῦ θὰ μὰς κάμη ἀκόμη περὶ εὐτυχισμένους.

Ἀλλὰ οἱ δῶ μας τί νὰ παίζωμεν ; εἶπεν ἔπειτα μετὰ μελαγχολίαν εἰς τὴν φωνήν οὔτε μᾶς, οὔτε πόκερ, οὔτε μπρίτζ. Δὲν θὰ παίζωμεν βέβαια κοντζίνα, εἶπε μετὰ γέλιο ποῦ ἔμοιαζε στεναγμός. «Α ! στάσου, εἶπε, πάλιν. Καὶ ἔτρεξε τώρα εἰς ἕνα ἄλλο δωμάτιον, ποῦ ἦτο τῆς κοντέσσης τῆς μητέρας τῆς. Ἄλλο πακετάκι μετὰ πολλὰ τριανταφυλλία τσιγαρόχαρτα τυλιγμένο ἔφερον ἀπὸ 'κεῖ, καὶ ἀπὸ μέσα ἔβγαλεν ἕνα καλλιτεχνικὸν κουτὶ μπεζικ ὅλο ἀπὸ φίλτισι μωστικὸν καὶ εἰς τὸ μέσον μετὰ πέτρες κόκκινες τὸ μονόγραμμα τῆς κοντέσσης μετὰ τὸ στέμμα τῆς.

Τὸ ἀνοίξε μετὰ προσοχὴν, ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ τσαγερὰ, ἐκάθισεν ἀντικρὺ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ἐκτύπησε τὰ χέρια τῆς μετὰ ἐνθουσιασμόν καὶ τοῦ εἶπε σηκώνουσα ἀπειλητικὰ τὸ δάκτυλό τῆς, τὸ στολισμένο μετὰ διαμάντια. Καὶ τώρα à nous deux, ἀρχοντά μου.

Ἐκεῖνος εὐπειθέστατος ἀρχισεν νὰ παίξῃ χωρὶς πάθος, ἀλλὰ μετὰ εὐχαρίστησιν. Καὶ αὐτὸς εἶχε βερνθῆ τὴν μονοτονίαν, καὶ αὐτὸς ἤθελε κάποιαν ἀλλαγὴν ζωῆς. Ἐπειτα ἡ στενοχωρία τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς Ἀμαλίας, τὸν εἶχε στενοχωρῆσει, διότι ὅσον εὐθυμῆ ἦταν ἀληθινὴ χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ τὴν ἀκούῃ κανεὶς, τόσον ἡ πλῆξις τῆς ἦτο βραχνιστικὴ. Νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ φροντίζῃ γιὰ τὸ σπιτὶ δὲν τῆς ἀρεσε. Αὐτὰ εἶνε δουρικὰ πράγματα, ἔλεγεν, εἶναι γιὰ τὴν φτωχολογίαν. Ἀμα ἔχω ἐγὼ εἰσοδήματα ἀπὸ τέσσερες χιλιάδες δρ. τὸν μῆνα καὶ ἄλλες τόσες ὁ ἄνδρας μου, δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ κάθωμαι νὰ πονοκεφαλιάζω γιὰ τὰ τετραερέδια καὶ τὰ φαγιά. Αὐτὰ σὲ ἐξευτελιζοῦν καὶ σὲ βραχνίζοῦν. Εἶχε πάρει λοιπὸν μὴ μακρινὴ τῆς συγγενῆ πτωχοζεπεσμένη καὶ τῆς ἀνέθεσε τὴν γενικὴν ἐπιστάσιαν τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν ὑπηρετῶν. Ἐφρόντισεν ἡ ἀδελφὴ τῆς, ποῦ ἐγνώριζε τὰς ἰδέας τῆς, καὶ τῆς εὐρήκεν ἕνα μάγειρον πρώτης τάξεως καὶ τὸ ζήτημα τοῦ νοικοκυριοῦ ἐκαλονίσθη. Τὸ menu τοῦς ἔφεραν κατὰ βράδυ εἰς τὸ τραπέζι, ἐκείνη τὸ ἐπερνοῦσε εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, ἐγύριζε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ ἄλλο μέρος καὶ ἐσφύριζεν.

Ὁ Στέφανος εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἦτο εὐχαριστη-

ΚΡΗΣ ΗΡΩΣ

μενος από την τακτική αυτήν, αλλά έπειτα έσυνείθισε. Η Αμάλια τον είχε πείσει ότι έτσι έπρεπε να είναι και ότι δεν έννοούσε να γείνη, ούτε όπως ή αδελφή της ματρόνα αστηρά, ούτε όπως ή θείες και εξαδέλφες του ή χιώτισσες, που έμειάζαν όλες σαν ρολόγια κουρδισμένα και βγαλμένα από το ίδιο καλούπι.

Την πρώτη βραδιά το μπεζίκι πικρετάθη έως τὰ μεσάνυχτα, την δεύτερα έως την μία και έπειτα έως της τρεις. Μετά μίαν έβδομάδα ή Αμάλια δεν εύρισκε κμμίαν ευχαρίστηση από το συζυγικόν αυτό ντουέτο. Θα κτέβω εις την Κέρκυρα, του είπε, έχω ν' αγοράσω ένα σωρό πράγματα, να ιδώ της εξαδέλφες μου και της φίλες μου και να συνενωθώ μαζί των για μιά ώραία έξοχική εορτή. Θα μαζευθούμε εδώ την έρχομένη Κυριακή, θα χορέψωμε, θα κάμωμεν μουσικήν και θα παίξωμεν. Το σπιτάκι μας θα εορτάση πάλιν, όπως όταν ζούσε ο καυμένος ο πατέρας μου.

Και πραγματικώς την πρώτην Κυριακήν μετά την ήμέραν εκείνην όλη ή νεότης της Κερκύρας και από την πόλιν και από τὰς έξοχάς είχε συναθροισθί εις την έξοχόν του κυρίου και της κ. Μοίρα. Έχόρευσαν, έτραγουδήσαν και ιδίως έπαιξαν τόσον, ώστε οι προσκεκλημένοι άντι να φύγουν το βράδυ έφυγαν τὰς ζημερώματα της Δευτέρας.

Την Τρίτην ήσαν αυτοί προσκεκλημένοι από έξοχικούς γείτονας των, την Πέμπτην από μίαν πλουσίαν θείαν της Αμάλιας και το Σάββατον από άλλους συγγενείς.

Η ζωή των είχεν αλλάξει έντελώς. Από την μονοτονίαν του πρώτου μηνός, τώρα έξουσαν εις ένα άτελείωτο πανηγύρι. Ο Στέφας άσυνείθιστος έκουράσθη από την πρώτην έβδομάδα. Άλλ' ή Αμάλια εύρίσκετο εις το ζηνί της. Έπαιζεν, έχόρευεν, έτραγουδούσε. Και τί άλλο, σε παρκακλώ, έχω να κάμω καλ-

λίτερο, του έλεγε, τώρα όσο είμαι νέα, πλουσίαι και ευτυχισμένη.

Όταν έδοκίμαζε να της είπη, ότι ή ζωή είχε και το σοβαρόν της μέρος, αυτή του έλειπε το στόμα με δύο θορυβώδη φιλιχά και του έλεγεν, ότι ήτο πολύ νέος και δεν του επήγαινε να κίνη τον Μέντορα.

Ο Στέφας έσιωπούσεν, αλλά δεν ήτο ευχαριστημένος. Επί τέλους όταν έπέρχεν ένας όλόκληρος μηνάς με το άτελείωτον αυτό γλέντι, ο Στέφας έδήλωσεν, ότι έννοούσε να ήσυχάση και να αρχίση να μελετά δια τὰς εξετάσεις του. Η Αμάλια άρχισε να ξεκρδίζεταί από τὰ γέλοια. Ωστε τώρα παντρεμένος άνθρωπος θα πας να καθίσης εις το σκαμνί και να δώσης εξετάσεις. Και τί ανάγκη έχεις να κάμης το γιατρό. Να βασανίζεσαι. Να βλέπης τους ανθρώπους να πονούν, να πάσχουν, να σφίγγεται ή καρδιά σου και της περισσότερες φορές να μη μπορής και να τους βοηθήσης. Έπειτα ο γιατρός είναι σκλαβωμένος. Μεσημέρι, μεσάνυχτα, πρέπει να τρέξης όπου σε φωνάζουν.

Ο Στέφας την ήκουσε με κατάπληξιν. Την πρώτην ήμέραν επανεστάτησεν, εξανέστη. Την δεύτεραν, όταν του είπε τὰ ίδια πράγματα με άλλα λόγια, έσιώπησε. Την τρίτην άρχισε να σκέπτεται, ότι ή Αμάλια δεν είχεν άδικον. Άργότερα άν και δεν το έλεγεν, ήτον όμως έντελώς σύμφωνος μαζί της.

σκον Ίωσήφ δια το Ίωβιλαϊόν του. Το ποίημα αυτό δημοσιευθέν μιλίς τώρα εκκμήν ιδιαιτέρων αίσθησιν και δια την άφιέρωσίν του, την έντελώς πρωτότυπον: «Είς ένα μεγάλο Αυτοκράτορα, μίξ μικρά βασίλισσα.»

Αί Αμερικανίδες απέκτησαν πλέον το δικίωμα της έκλογής εις όλα τα έμπορικά συμβούλια των Ηνωμένων Πολιτειών. Και με το δικηο των από άπειδειαν δια στατιστικων ότι πέντε εκατομύρια Αμερικανίδες άσχολούνται εις την βιομηχανίαν και το έμπορίον της χώρας των.

Το τεσσαρακοστόν έτήσιον συμβούλιον της Εθνικής Γυναικείας εταιρίας των Πολιτικων Δικαιωμάτων συνηλθεν εις Buffalo την 18ην Οκτωβρίου και έπεράτωσε τὰς έργασίας του την 21ην με ώραϊόν συμπόσιον.

Εις την Πορτογαλίαν αι ύπανδροι γυναίκες δεν λαμβάνουν ποτέ το όνομα του συζύγου. Δικτηρούν το οικογενειακόν των όνομα.

Μία από τὰς τρεις δικηγόρους, αι όποίαι έξασκούν το έπίγγελμά των εις το το Παρίσι, ή δις Migorski ειχεν έντός του μηνός δύο μεγάλας δικαστικὰς έπιτυχίας. Κατώρθωσε να άθωωθί μία πελάτις της, ή όποία είχεν αποπειραθί να αυτοκτονήσθι μαζί με το παιδί της και διότι επέζησεν, έθωωρήθη ε. οχος παιδοκτονίας. Και άλλη πελάτις της, κατεδικάσθη εις την έλαχίστην των ποινών, διετη έπιτήρησιν δι' άπόπειραν φόνου. Η δις Μιροπόλσκη είναι από τους όλίγους μεγάλους συγχρόνους ρήτορας των ποινικων δικαστηρίων.

Η γνωστή γλύπτρια κ. Pelletier προετοιμάζεται να διαγωνισθί δια το χιλιόφρακον βραβείον, το όποιον ή εταιρία των Αεροπλάνων προσφέρει εις την γυναίκα, ή όποία θα κατορθώση να διατρέξθι ένα χιλιόμετρον, ζιουκούσα το αεροπλάνον. Από τὰς πρώτας δοκιμαίας ή κ. Pelletier κατώρθωσε να χειρισθί έπιτυχώς την μηχανήν του αεροπλάνου επί δέκα λεπτά.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ιατρός κ. Άγγλική Παναγιωτάτου εύρίσκεται και πάλιν εις την πόλιν μας προς συμπλήρωσιν των υποχρεώσεων της δια την κατάληψιν της θέσεως της ύφηγητριας του Πανεπιστημίου.

Έγράφη εις τινας Έφημερίδας ότι έξοκολουθουν αι σκόπιμοι άπεργίαι μερικων καθηγητων από τὰς συνεδριάσεις της ιατρικής σχολής προς ματαίωσιν της έπιτελέσεως των τελευταίων τύπων, με την έλπίδα ότι θα κάμουν την τόσον διακεκριμένην και έπιφανή συνάδελφόν των να βχρυνθί και να παραιτηθί. Ένός μάλιστα άβρου και εύγενούς συναδέλφου, του κ. Καλλιωντζή ο μισογυνισμός έβησεν εις τοιοϋτο σημείον, ώστε έπιδεικτικώς να αναχωρήση από την συνεδρίαν προς ματαίωσιν της άπαρτίας.

Τι λέγει δια τοϋτο ή γυναικεία πελατεία του κ Καλλιωντζή; Και δεν θα ήτο άρχαις καιρός αι γυναίκες της Ελλάδος να αρχίσουν να πληρώνουν τους πολυ μισογύνας αυτοϋς ιατροϋς με το ίδιον νόμισμα, προτιμώσαι να γίνωνται πελάτιδες ιατρων εύγενεστερων, δικαιοτερων και άβροτερων προς το γυναικείον φύλον;

Η Carmen Sylva είχε γράψι ώραϊον ποίημα, το όποιον άφιέρωσεν εις τον αυτοκράτορα Φραγκί-

Η ΨΥΧΟΥΛΑ

Όταν γλυκόπορο
Αροάτο αεράκι
Μέσα σε άνθότοπο,
Κειό το παιδάκι
Την ύστερη θβγαλε
Άναπνοή.

Όλα την ξεραϊαν,
Όλα τ' αστέρια,
Κ' εκείνη εξαπλορε
Δειλή τὰ χέρια,
Γιατί δεν ήξερε
Σε ποιο να μηή.

Και ή ψυχοϋλά του
Εις τον αέρα,
Γλήγορα άνέβαινε
Προς τον αιθέρα,
Σα λιανοτρέμουλη
Σπιθα μικρή.

Άλλά, να, του έδωσε
Ένα Άγγελάκι
Το φιλι άθανατο
Στο μαγουλάκι.
Ποϋ ξεφραγα ελαμψε
Σαν την αυγή.

(Απόσπασμα από τὰ άπαντα του Σολωμου)

Η ΣΑΡΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ ΩΣ ΑΕΤΙΔΕΥΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ηλθε και έφυγε και η Σάρρα Μπερνάρ, χωρίς φευ! να αφήσει πλέον όπισθεν της τον ένθουσιώδη θαυμασμόν των παλαιών καλών χρόνων. Όπως δήποτε εξ αιτίας της έγεινε κάποια ποικιλία εις την βραδεινήν μο-

νοτονίαν τής εποχής αυτής, κατά την οποίαν ο κόσμος δεν ξέρει τί να κάμη. Άκόμη η βεγγέρες και η βραδεινές συγκεντρώσεις δεν ήρχισαν, διότι τα περισσότερα σπίτζα δεν έτοιμάσθησαν. Έπειτα η Σάρρα έχει πάντοτε θαυμαστάς και θαυμαστρίας, οι όποιοι νομίζουν ότι το γήρας δεν έχει καμμίαν επίδρασιν επί τής καλλιτεχνικής της αξίας. Έδωκε τρεις παραστάσεις, με θέατρον σχεδόν πάντοτε γεμάτο.

Άλλά και κωμειδύλλιον απέκτισαν αι Άθηναι εις το Πανελλήνιον, κωμειδύλλιον έντελώς έλληνικόν με ένα σύνολον πολύ καλόν και άνωτερον δεβαίως από κάθε άπαιτησιν. Έως τώρα έπαύθη η Νυκτερίδα και η Νυφίτσα, με κόσμον πολύν. Η ιδέα να άρχίζη το θέατρον εις τας 6, όπως γίνεται εις την Γερμανίαν, ήτο πολύ έπιτυχής, διότι πολύς κόσμος που δυσκολεύεται να εξέλθη μετά το φαγητόν, εύχαρίστως διαθέτει τας πρό του φαγητού ώρας εις το θέατρον.

Εις το Δημοτικόν Θέατρον έχομεν άκόμη και Έλληνικόν Μελόδραμα, ώστε δια μουσικήν τουλάχιστον απόλαυσιν δεν έχουμ να παραπονεθοΰν οι Άθηναίοι.

Το δράμα και η κωμωδία και αι θεριναι έπιθεωρήσεις ταξειδεύουν. Και μόνον την άνοιξιν ύπάρχει έλλειψις να έχομεν κάποιαν αναγέννησιν τής Έλληνικής Σκηνής, με πρωτοστατούντας εις τοϋτο δραματικούς συγγραφείς, οι όποιοι έχουμ νέα έργα έτοιμα.

Η έαρινή αυτή περίοδος θα διαρκέση ένα μΐνα, κατά τον όποιον θα δοθοΰν τα έργα αυτά, με πρωταγωνιστριάς τας κ. κ. Κυβέλην Άδριανού και Μαρίκαν Κοτοπούλη και άνδρας από τους καλλιτέρους τής Έλληνικής Σκηνής.

Άλλά και η Έλληνική Δραματική Έταιρεία έπιφυλάσσει, νομίζομεν, πολυ εύχαρίστους έκπλήξεις και εις το κοινόν και εις τους αγαπώντας ιδιαιτέρως το ώραϊον και την τέχνην.

Από τα έργα τής θερινής περιόδου εξεδόθη ο Κόσμος και Ημίκσμος του κ. Μιλτ. Ίωσήφ, έργον βραβευθέν εις τον Παντελιδειον διαγωνισμόν του 1908. Το έργον αυτό έπαύθη έπιτυχώς εις το Δημοτικόν Θέατρον και τα ποσοστά του ό συγγραφεύς διέθεσεν υπέρ φιλανθρωπικών σκοπών.

Η υπόθεσις του έργου έλήθη από την ζωνή τής ρωσικής άριστοκρατίας, η όποια αποδίδεται πιστότατα και με γνώσιν τής σκηνής υπό του πολλά ύποδοχόμενου συγραφέως.

Άλλά και άλλο θεατρικόν έργον εξεδόθη επίσης υπό τον τίτλον «Καλλιρόνη» του κ. Άχιλ. Καραβία. Τραγωδία έμμετρος έντελώς άρχαίζουσα και ως υπόθεσις και ως γλώσσα, και δι' αυτό, ίσως, δεν έδόθη να παιχθῆ εις Έλληνικόν θέατρον. Μετεφράσθη όμως γερ-

μανικά από τον κ. Οικονόμου και έν άντίτιπον αυτής άπεστάλη εις τον Γερμανόν Αϋτοκράτορα, ο όποιος δια του αϋλόρχου του εύχαρίστησε τον συγγραφέα.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

Αι «Σφήκες» με το όνομά των λέγουμ και τον σκοπόν και το πρόγραμμά των θα είναι ελαφρές, θα πετοΰν πάντοτε ψηλά θα μαζεύουμ μυρωδιές και μέλι από τα λουλούδια, θα βομβοΰν έμμορφα και έξυπνα και κάπου, κάπου θα χύνουμ και το κεντρί των όπου πρέπει.

Το κεντρί αυτό έλλειψε κατά τελευταία έτη από την φιλολογίαν μας, και ήτο πολυ αισθητή η έλλειψις του. Ο τόπος που έδοξάσθη από ένα Άριστοφάνη, δεν έπρεπε να στερηθῆ το όργανο, που είναι επί πλέον μία μαρτυρία ότι καταγόμεθα κατ' εϋθειαν γραμμήν από τους άρχαίους και ότι εις τον δρόμον που έκαμεν η εξέλιξις τώρα δύο χιλιάδες χρόνια, το πνεΰμα του δεν εξητμήσθη.

Μεταξυ των συγχρόνων πλην του Σουρή, ο όποιος τόσα έτη τώρα είναι ανεξάντλητος εισαυτοικόν πνεΰμα, βεβαίως τα σκάπτρα κατέχει ο κ. Μπάμπης Άνινος ο ιδρυτής των Σφηκών. Ο Άσμοδαός το Μη Χάνσαι έχουμ θησαυρούς όλους από έξυπνάδες του Μπάμπη Άνινου, τας όποιας και τότε ως και τώρα συνεπλήρωσαν αι άπαραμίλλοι γελοιογραφίαι του κ. Θεμ. Άνινου.

Άλλά και νεώτεροι συνεργάται των Σφηκών σκορπίζουν εις τας πυκνοτυπωμένας σελίδας των πνεΰμα λεπτόν και Άττικώτατον. Εις τας Σφήκας η Έφημερίς των Κυριών, ως όμοφυλος, εύχεται μακροτάτην ζωήν και άνθηρόν γήρας.

Βιβλίον Κοπτικής και Ραπτικής Σαυρούλας Ίωαννίδου. Η συγγραφεύς του βιβλίου τούτου έτελειοποιήθη εις την Έλβετίαν, έδίδαξεν εις διάφορα Παρθεναγωγεία των Άθηνών, ίδουσε και ιδιαίτερα μαθήματα. Εις τρόπον ώστε το βιβλίον της δεν είναι μόνον άπόρροια θεωρητικών γνώσεων, αλλά και πρακτικής έφαρμογής. Και είναι συστηματικόν, εύμέθοδον, από τα απλούστερα εις τα δυσκολότερα, αναγκαϊόν εις κάθε κόρην, εις κάθε οικογένειαν.

ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Έξεδόθη η λογοδοσία του 1907 των σταθμών των πρώτων βοηθειών. Το Σωματεϊόν τούτο εχεν ιδρυθῆ πρό δεκαετίας παρά τής Α. Ύψηλότητος τής Μ. Δουκίσης Μαρίας, λειτουργεί δε υπό την Ύψηλήν Προστασίαν και προσδρείαν τής Πριγκηπίσσης Άλίκης Εις 6,831 άτομα παρέσχε την συνδρομήν της, κατανεμημένα εις τους Σταθμούς των Άθηνών, του Πειραιώς και του Ν. Φαλήρου το διατεθέν προς ιατρικήν περιθαλψιν και φάρμακα, πόσον άνήλθεν εις δρ 11.225.

Οι άνω αριθμοι καθιστοΰν καταφανή την χρησιμότητα του καλού σωματεϊου και την εύεργετικήν αληθώς δράσιν του υπέρ των δυστυχών.

Η Ζωοδόχος Πηγῆ δεν είναι η γνωστή εκκλησία των Άθηνών, αλλά εύγλωτος τίτλος έγος γυναικείου σωματεϊου, το όποϊον ιδρύθη εις τα Ίωάννινα από τας εκεί φιλανθρωπούς κυρίας.

Είναι πολυ εύχαριστον ότι παντοΰ αι Έλληνίδες ήρχισαν να έμφοροΰνται από ισχυρά αισθήματα άλτροΰσμοϋ και να αισθάνονται την ανάγκην να εκτείνουμ την φιλανθρωπον και εύγενή δράσιν των και πέραν των στενών όριων του οικου. Άλλως τε όλιοι-οι χριστιανοί εΐμεθα μία και μόνη οικογένεια, τής όποιας τα δυνά-

μενα και εύτυχέστερα μέλη καθήκον έχουμ να βοθηθοΰν τα πάσχοντα και δυστυχῆ.

Και τούτο άκριβώς επιδιώκει το νεοσύστατον σωματεϊόν, εις το όποϊον αναγράφονται τα όνόματα τής καλύτερας κειωνίας των Ίωαννίνων.

Αι κυρίαί αυταί δι' ώραιας έγκυκλίου των έπικαλοΰνται υπέρ του έργου των την συνδρομήν και των άπανταχοϋ Ήπειροτών, αλλά και παντός έν γένει φιλανθρωπού.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Τα κυδώνια είναι ο καρπός τής εποχής. Πάντοτε εύχαιρε και χαίρει μεγάλην δημοτικότητα, διότι είναι και από τα χρησιμότερα όπωρικά, δεν στεροΰνται δε και θρεπτικές ιδιότητες. Οι ελαφρώς πάσχοντες από χρονίους εύκοιλιότητας μεταχειρίζονται τα κυδώνια ψημένα εις τον φούρνον και εις την χέβωλη δια σιτιπτικά. Άκόμη τα κόπτουμ εις φέτες μαζί με τα φλούδια των, τα περνούμ εις κλωστήν, τα στεγνώνουμ είτε εις τον φούρνον, είτε εις τον ήλιον και κατασκευάζουμ ένα είδος τζιζάνας, όπως το τσάι, επίσης δια σιτιπτικών μικρών παιδιών. Τα κυδωνοκούκουτσα βρασμένα αναπληροΰν δια τον λαϊμόν την γόμαν.

Ός γλυκό τα κυδώνια είναι τα εύεργετικότερα φρούτα δια μίαν οικοκυράν. Τα βράζετε με τα φλούδια των, κομμένα εις φέτες και καθαρισμένα από τής καρδιάς 3 όκ. κυδώνια και με το ζουμί των δένετε εις πελτέ 1 όκ. ζάχαρη. Τα κυδώνια έπειτα κάμνετε κομπόσταν με 300 δρ. ζάχαρη ένα ποτήρι κρασί άρετσίντοτο, όλίγο κονιάκ και γαρύφαλλα και κανέλλα.

Τριφτό κυδώνι κάμνετε, ζυγίζουσα το κυδώνι σας τριμμένο με ίσην δόσιν ζάχαρης. Κομπόστες κατ' εϋθειαν κάμνετε, αι όσοιαι διατηροΰνται, όπως βράζετε τε κυδώνια σας για τον πελτέ, με την διαφοράν ότι δεν αφαιρείτε τον πρώτον χυμόν και ότι βάζετε εις 3 όκ. κυδώνι μία όκ. ζάχαρη και μισή όκ. μέλι. Για αφήγετε να βράσουμ έως ότου δέσουμ. Κατά κανόνα δια να βγάλουμ κόκκινο ζουμί τα κυδώνια πρέπει να βράσουμ με σιγανή φωτιά και με σκεπασμένο τέντζερι.

Ακέρ από κυδώνια. Τα κόβετε και τα τρίβετε με ζύστραν με τα έξωτερικά των φλούδια. Τα αφήνετε εις βαθούλην σουπιέρα τρεις ημέρας. Έπειτα τα στίβετε και προσθέτετε εις όσον βάρος χυμού κυδωνιοϋ ίσον βάρος οινόπνευμα ή κονιάκ. Δια κάθε όκάν μίγματος προσθέτετε 1 όκ. ζάχαρη δεμένη καλά εις σιρόπι. Όλίγα γαρύφαλα και κανέλλα και κλείετε εις μπουτιλιες, τας όποιας ανοίγετε μετά δύο μΐνας.

Παδοκίδονο. Βάζετε τα κυδώνια σας να βράσουμ, έτοιμασμένα όπως για τον πελτέ. Όταν άρχίσουμ να λιώνουμ, τα περνάτε από το τρυπητό. Εις 3 όκ. κυδώνια βάζετε 1 1/2 ζάχαρη και 1/2 μέλι, ένα ποτήρι καλό κρασί μαδέρας, η Έλληνικό γλυκό η μπρούσκο νησιώτικο, ένα ποτηράκι κονιάκ γαρύφαλο και κανέλα. Βάζετε όλα μαζί και τα φήνετε διαρκώς ανακατόνουσα, ως που να αρχίση να μελώνη. Τότε το στρώνετε εις πιατέλες, και το αφήνετε μια δωό ημέρας να στεγνώση έντελώς, έπειτα το κόβετε, ότι σχήμα θελετε, το βάζετε εις μέτριον φούρνον. Το πιτίζετε έπειτα με ζάχαριν, το τοποθετείτε εις κουτιά με φύλλα δάφνης.

Κομπόστα. Πρέπει να είναι γερά και κίτρινα. Τα κλύνετε, τα κόβετε εις τέσσαρα, βγάζετε τα κουκούτσια και τής σκληρές καρδιές. Τα βάζετε εις βραστό νερό και όταν άρχίσουμ να ένδίδουμ τα ρίπτετε εις κρύο.

Κάμψτε ένα συρόπι από $\frac{1}{2}$ όκ. νερό και $\frac{1}{2}$ ζάχαρι διά 4 κυδώνια. Όταν αρχίση νά δίνη, στίβετε τὰ κυδώνια σας και βίζετε εις τόν συρόπι νά σιγθράσουν μισή ώρα, προσθέτετε και τόν γυμνόν μισού λεμονιοῦ. Σερβίρετε εις τὸ τραπέζι κρύα.

Εἰς τὸν φοῦρνον. Τὰ τρυπᾶτε ἀπὸ πάνω, ὅπως και τὰ μῆλα, χωρίς ἄλλως νά φιάσσετε ὡς κάτω. Ἀφαιρεῖτε σπόρους και σκληρά. Τὰ ἀραδειάζετε εἰς μία λαμαρίνα τὸ ἀνοικτὸ μέρος πρὸς τὰ ἐπάνω, και γεμίζετε τὸ κενόν με ζάχαρι φιλή, βούτυρο φοῖσκο, μαρσακίνο ἢ κοινὰ σταγόνια και τὰ βράζετε εἰς ἡσυχον φοῦρνον, σκεπασμένα με ἕνα λεπτὸ χαρτί.

Κυδόνια γιὰ τὸ τραπέζι. Συνήθως γιὰ νά κάμψετε πελτέ, κόβετε τὰ κυδώνια σας φέτες μαζή με τῆς φλούδες, βγάζετε τῆς κερδίες και βράζετε ἕως ὅτου νά ψηθοῦν. Με τὸ ζουμι 3 όκ. κυδονιῶν δένετε 1 όκ. ζάχαρι. Τὰ κυδόνια σας ἔπειτα περνᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπήτῳ, τοὺς βίζετε 100 όρ. καλὸ μέλι, 100 όρ. ζάχαρι, 1 ποτῆρι ἴσπρο κρασί, ἔστω και γλυκὸ, 1 κουταλάκι κοινὰ κανέλα και γαροφύλα κοπανισμένα. Τὸ βράζετε ἐπάνω εἰς τὴν φωτιά και τὰ ψήνετε. ἀνακατόνουςα πάντοτε μίαν ὥραν. Όταν εἶναι καλὰ δεμένα, τὰ βάζετε μέσα εἰς βάζο και τὸ σερβίρετε εἴτε με σαΐ και φρέσκο βούτυρο, εἴτε και εἰς τὸ τραπέζι.

ΚΟΡΗ γνωρίζουσα καλὴν ραπτικὴν ζητεῖ οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν πλὴν τοῦ ραψίματος ἀνλαμβάνει νά περιποιητῆται και παιδιὰ τὰ ὁποῖα νά συνοδεύη και εἰς τὸν περίπατον. Συνιστᾶται θερμῶς και ἀπὸ ἡμᾶς.

ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων νεωτέρων ἐφευρέσεων μία σπουδασιότητῆς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι και ἡ τῆς παρατάσεως τῆς νεότητος και ἀνθρώπότητος διὰ τῆς ἐξαρνήσεως τῶν ρυτίδων και τῆς ἐνδυναμώσεως τῶν μυῶν πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πλαδερότητος τῶν παρειῶν. Ἡ μεγάλη πρὸς τοῦτο ἰδρυθεῖσα εἰς τὸ Παρίσι ἐπιστημονικὴ Ἑταιρεία ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ πτυχιούχου Gauthier ὠνέμασεν ἀντιπρόσωπόν τῆς εἰς Ἀθήνας τὴν ἐκ τῶν Ἑταίρων τῆς Cl. Burton, ὁδὸς Βιλιτεσιῶν 10 πρὸς τὴν ὁποίαν πρέπει νά ἀπευθύνωνται αἱ ἐπιθυμοῦσαι νά μείνουν πάντοτε νέαι και ὠραῖαι.

ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΠΕΡΝΙΤΣΑ Πλατεῖα Ὁμονοίας

Τὸ γαλακτοπωλεῖον Μπερνίτσα εἶναι δοκιμασμένον διὰ τὸ ἀγνόν και ἀρωματικὸν γάλα του τὰ ὠραῖα μπισκότα και τὰ τσουρέκια του, τὰ καϊμάκια και τῆς θαυμάσιας κρέμας του. Ἡ ἐκλεκτότης τῶν εἰδῶν του τοῦ ἐξησφάλισε τὰ πρωτεῖα και μετὰ τῶν ζαχαροπλαστείων ἀκίμη τῆς Πλατείας τῆς Ὁμονοίας Κάθε βράδου μετὰ τὰ θείατερα τὸ γαλακτοπωλεῖον Μπερνίτσα γεμίζει ἀπὸ τὸν ἐκλεκτότερον κόσμον, ὁ ὁποῖος πέρνει ἐκεῖ τὸ γάλα με τὴν τσοκαλάτα του και με τὰ ἐκλεκτὰ βουτήματά του Τώρα τὰ γιούρτια του, τὰ φρέσκα του βούτυρα, οἱ λουκουμάδες και ἡ μπουγάτσες του, κυκλοφοροῦν εἰς τὰ καλλίτερα σπίτια τῶν Ἀθηναίων, τῶν ὁποίων τὴν πελατεῖαν ἐξησφάλισεν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦτο. Κρέμας φρονετὲν διὰ γλυκισματα, καϊμάκια, φύλλα αὐγὰ φρέσκα, brioches και μπισκότα καλὰ και εἰς ὅλα αὐτὰ τιμὰ λογικὰ, καθαριότης και ὑπηρεσία πρόθυμος και εὐπρόσωπος, εἰς τρόπον ὥστε αἱ κυριαὶ ποῦ τὸ ἐπισκέπονται νά φεύγουν με τὴν ἐντύπωσιν Παρισινῶν ἐντελῶς γαλακτοπωλεῖου.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ Σ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπειδὴ τινες τῶν κ. κ. ἐμπόρων Ἀθηναίων Πειραιῶς και ἐπαρχιῶν, ὡς και μερικοὶ τῶν μικροεργαστηριαγῶν ἀτοκαλομένων δῆθεν κατασκευαστῶν Ἑλλ. Μεταξωτῶν ὑφασμάτων, αἰσχροκερδοῦντες εἰς βάρος τῆς Ἐθνικῆς ταύτης Βιομηχανίας πωλοῦσι νοθευμένα εὐρωπαϊκὰ Μεταξωτὰ ὡς ἑλληνικὰ τοιαῦτα, ἀσυγκρίτως ἀνώτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν πρὸς τὴν διάρκειαν και γνησιότητα, ἐξαπατῶντες οὕτω τοὺς κ. κ. καταναλωτὰς. ἀναγκάζομαι, ὅπως γνωρίσω εἰς τὴν πολυπληθεῖ πελατεῖαν μου, ὅτι τὰ γνήτια **Μεταξωτὰ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ** πωλοῦνται: εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις κεντρικὴν ἰποθήκην μου, ὁδὸς Ἐρμού 87, και παρὰ τοὺς κλείστοις Ἐμπόροις Ἀθηναίων, Πειραιῶς και Ἐπαρχιῶν, τιθεμένης τοῦ λοιποῦ τῆς σφραγίδος τοῦ ἐργοστασίου μου εἰς τὸ ἄκρον ἐκάστου ὑφάσματος: Ἑλλ. Μεταξωτὰ **ΧΡΥΣΑΔΙΔΟΣ Σ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ** με ἐκατέρωθεν τοῦ παραπλευρῶς σήματός μου κατατεθέντος.

Ἐπιφυλάσσομαι δ' ὅπως ὑποβάλω μήνυσιν ἐναντίον τῶν δημίων αὐτῶν τῆς Ἐθνικῆς παραγωγῆς, οἵτινες ἐν τῇ ἀσυνειδησίᾳ των ταύτη οὐχὶ μόνον, ὡς λέγω, τοὺς κ. κ. καταναλωτὰς ἐξαπατῶσιν, ἀλλὰ και ὑψίστα ἐθνικὰ συμφέροντα καταστρέφουσιν.

Ζητεῖτε λοιπὸν εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ Καταστήματα τῆς Ἑλλάδος και εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἰποθήκην μου. ὁδὸς Ἐρμού 87, τὰ ἐσφραγισμένα και δεδοκιμασμένα Μεταξωτὰ τῆς **ΧΡΥΣΑΔΙΔΟΣ** παραγωγῆς: **ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ** βραβευθέντα εἰς τὰς σοβαρωτέρας Ἐκθέσεις διὰ τῶν ἀνωτέρων τιμῶν.

Τηλέφωνον Ἐργοστασίου ἀριθ. 194 Πειραιῶ. Τηλέφωνον Ἀποθήκης ἀριθ. 554 Ἀθήνας.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομαὶ τοῦ παρελθόντος νά τὰς στείλουν.